

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 15T/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520010059
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Odnoga
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2020:3520010059.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom Mgr. Jánom Odnogom, v trestnej veci obžalovaných Š. Č. F. I. M., trestne stíhaných pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 22.12.2020 takto

rozhodol:

Obžalovaní: 1) Š. Č., I.. XX.XX.XXXX O. R., trvalé bydlisko Y. XXX,
2) I. M., L.. M., I.. XX.XX.XXXX O. Š., trvalé bydlisko Y. XXX,

s ú v i n n í, ž e

obaja obžalovaní v bližšie presne nezistenom čase v období po 12.5.2017 do 16.08.2018 v Novom Meste nad Váhom na ul. V. XXXX/XX a inde, maloletého M. Č., I.. XX.X.XXXX opakovane ponižovali, používali voči nemu urážlivé výrazy ako aj vulgárne nadávky, pričom maloletému neposkytovali plnohodnotnú stravu v požadovanom množstve a kvalite, obmedzovali ho v požívaní sladkostí, aj keď ostatné deti dostali, odopierali mu nevyhnutnú osobnú starostlivosť, riadne ošatenie a hračky a taktiež maloletého neprímerane trestali, a to fyzickými trestami, najmä údermi rukou a varechou po zadku a rôznych častiach tela, pričom tak konali najmenej raz za týždeň, izolovali ho od ostatných členov domácnosti, nútili ho kľačať v kúte na kolenách, čím maloletému M. Č., I.. XX.XX.XXXX spôsobovali fyzické utrpenie a psychické utrpenie a maloletý ich konanie pociťoval ako ťažké príkorie,

t e d a

obaja obžalovaní spoločným konaním blízkej osobe spôsobili fyzické a psychické utrpenie bitím, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu, odopieraním nevyhnutnej osobnej starostlivosti, násilnou izoláciou a iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické a psychické zdravie

č í m s p á c h a l i

obaja obžalovaní zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/ Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona

Z a t o s a o d s u d z u j ú:

Obžalovaný Š. Č.S.Ý.

Podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. a) Trestného zákona obžalovanému ukladá povinnosť nepriblížiť sa k mal. M. Č., I.. XX.XX.XXXX, bydliskom B. XX, N. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydla s výnimkou úradného styku.

Podľa § 51 ods. 2 ods. 4 Trestného zákona obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu ukladá povinnosť v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom podrobiť sa výchovnému programu, výcviku alebo kurzu zameranému na výchovu a starostlivosť o maloleté deti.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. j) Trestného zákona obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu ukladá povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Obžalovaná I. M.

Podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanej určuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. a) Trestného zákona obžalovanej ukladá povinnosť nepriblížiť sa k mal. M.Á. Č., I.. XX.XX.XXXX, bydliskom B. XX, N. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydla s výnimkou úradného styku.

Podľa § 51 ods. 2 ods. 4 Trestného zákona obžalovanej ako súčasť probačného dohľadu ukladá povinnosť v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom podrobiť sa výchovnému programu, výcviku alebo kurzu zameranému na výchovu a starostlivosť o maloleté deti.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. j) Trestného zákona obžalovanej ako súčasť probačného dohľadu ukladá povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podala dňa 19.2.2020 na tunajšom súde obžalobu sp. zn. Pv 680/18/3304-60 zo dňa 17.2.2020 na obžalovaných Š. Č., I.. XX.X.XXXX O. R. a I. M., I.. XX.X.XXXX O. Š., pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, že „obaja obvinení v presne nezistenom čase od dňa 21.10.2016 do 16.08.2018 v Novom Meste nad Váhom na ul. V. XXXX/XX opakovane ponižovali a vulgárne nadávali maloletému M..Č., I.. XX.XX.XXXX, pričom maloletému bezdôvodne odopierali plnohodnotnú v stravu, zatiaľ čo oni jedli iné jedlo, rovnako ho obmedzovali pri požívaní tekutín, ostatným dvom maloletým deťom dávali aj sladkosti, ktoré maloletému M..Č., I.. XX.XX.XXXX nedávali a odopierali mu nevyhnutnú osobnú starostlivosť, riadne ošatenie a hračky a taktiež maloletého M..Č., I.. XX.XX.XXXX neprímerane trestali, a to fyzickými trestami, najmä údermi rukou a varechou po rôznych častiach tela, nútili ho kľačať na kolenách a izolovali ho od ostatných

členov spoločnej domácnosti, čím maloletému M.Č., I. XX.XX.XXXX spôsobovali fyzické utrpenie a psychické utrpenie“.

Súd vo veci vydal dňa 26.2.2020 trestný rozkaz č.k. 15T/10/2020 - 386, ktorým uznal obžalovaných za vinných skutkovo v zmysle obžaloby a právne za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a uložil im podmienený trest podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona (základná skutková podstata) vo výmere 3 roky s probačným dohľadom a povinnosťami.

Proti trestnému rozkazu podala v zákonnej lehote dňa 12.3.2020 prokurátorka odpor.

Po podaní odporu a vyjadrení, resp. návrhov dôkazov obžalovaných doručených prostredníctvom ich obhajcu dňa 27.4.2020, súd nariadil pojednávania a vec prejednal na hlavnom pojednávaní v dňoch 12.6.2020, 19.6.2020, 24.7.2020, 8.9.2020, 25.9.2020, 27.11.2020, kde vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného Š. Č., obžalovanej I. M., opatrovníka W. E., znalkyne B. W. S. J., znalkyne W. S. Q., svedkov W. S. Z., E. L., W. W. I.N., W. G. Č., E. T., V. Q., R. W., X. W., Y. Z. G., prehratím obrazovo-zvukového záznamu z výsluchu mal. M. Č., čítaním výpovede G. Č. z prípravného konania, prečítaním listinných dôkazov tak ako to vyplýva zo zápisníc o hlavnom pojednávaní, oboznámením fotografií a dňa 22.12.2020 vyhlásil rozsudok.

Obžalovaný Š. Č. na hlavnom pojednávaní dňa 12.6.2020 po tom ako nechcel urobiť žiadne vyhlásenie po poučení podľa § 257 Trestného poriadku, pri výsluchu spáchanie skutku výslovne nepoprel, pričom uviedol, že mal mal. zvereneho do starostlivosti, snažil sa mu dať starostlivosť, býval u rodičov, snažil sa chodiť aj do práce, zabezpečiť mu plnohodnotný život, ale keďže boli starosti aj v práci, aj zabezpečenie jedného s druhým, dával aspoň minimum, čo sa snažil dať. Staral sa o neho na stravu mu dával, čo mu mohol. O výchovu mu pomáhala na začiatku jeho matka, potom družka, pri všetkých ostatných povinnostiach v domácnosti, aj robote to mal ťažké. Bývali v jednoizbovom byte s družkou, jej dcérou, maloletým W., vynakladali viac síl a starostlivosti, ktoré museli dennodenne naplňať, bolo to ťažké. Je mu to veľmi ľúto, čo sa stalo, poučil sa a do budúcnosti by sa chcel podobným veciam vyvarovať. Na otázky uvádzal, že syna dostal do starostlivosti, keď mal syn 1 rok a 3 mesiace. Vtedy bol syn v starostlivosti pani V. v Omšeni. Bolo to preto, lebo obžalovaný bol vo výkone trestu. Matka maloletého M. bývala ešte u matky, tá ju vyhodila, bývala u babky, tam zistila, že nezvláda starostlivosť o maloletého, žiadala aj matku obžalovaného ale tá mala starostlivosť o svojho otca a bývalo tam viac ľudí. Vtedy býval u rodičov v Novej Dubnici, o výchovu sa staral čiastočne obžalovaný a čiastočne jeho matka, ktorá mu pomáhala lebo veľa pracoval. Po čase šiel na internetovú zoznamku, kde spoznal obžalovanú I. M., začali spolu chodiť 25.7.2015. Pred zoznámením s družkou sa mal čas viac sa venovať maloletému, mali dobrý vzťah, maloletý bol na neho naviazaný, zhoršilo sa to, keď sa presťahovali k družkinej matke, kde žili štyria v jednej miestnosti. Na začiatku bolo spolužitie maloletého s družkou po asi polročnom začlenení sa, kedy si maloletý zvykal, dobré, maloletý si najskôr zvykol a obľúbil obžalovanú, po roku jej začal hovoriť mamina, začlenil si ju do rodiny, bral to tak, že už nie je iba s obžalovaným ale aj s jeho družkou I.. Okrem mal. M. má obžalovaný spoločné dieťa s obžalovanou, W. a jeho družka má zasa jedno svoje dieťa, dcéru N.. Bývali tam od prelomu 2015-2016, odsťahovali sa v roku 2017, obžalovaný upresnil že 2016, keď dostali byt od mesta 1-izbový byt na V. ulici. V tomto byte bývali s priateľkou (družkou), mal. M. a dcérou družky. Mal. W. sa im narodil až v auguste 2017. Keď bola priateľka už tehotná, domácnosť musel ťahať obžalovaný. Maloletý chodil do škôlky, vybavil to obžalovaný, chodil na B.H. XX do škôlky, chodil tam od novembra. Výchova, rozdiely vo výchove medzi deťmi boli ale neboli také, že by sa mu nedoprialo čo by chcel alebo čo by mu malo patriť. Keď v škôlke oznámili, že sa bil v škôlke alebo niekoho pohrýzol, tak mu zakázali, že dnes sa nebude hrať alebo napríklad televízor, nedostaneš, nezaslúžiš si, lebo si urobil zle, také napomenutie dostal ale potom aj povolili. K trestom uviedol, že družka nevie, či ho udrela alebo dohovárala, nebol prítomný. Keď ho obžalovaný napomenul, že niečo nesmie robiť alebo zvýšil hlas, tak mal. obžalovaného poslúchol, prestal to robiť. Po napomenutí si robil zasa robiť po svojom, rozhadzovať hračky alebo robil maloletej zle. Obžalovaný pripustil, že dal maloletému po zadku alebo nie že by ho nejako bil. Vulgárne mu nenadával, také slová sa moc u nich ani nepoužívali, maloletému tak ale nehovoril. O družke sa nevie s vulgarizmami vyjadriť. Sem tam ušlo aj obžalovanému slovo ako debil. Po prečítaní výpovede z prípravného konania potvrdil, že použila družka aj slovo dement, keď neposlúchal a urobil si po svojom, bolo to po opakovanom napomínaní. Toto nebolo na dennom poriadku uviedol obžalovaný. Možno tak raz, dva krát do mesiaca. Ďalej uviedol, že bola u nich kontrola zo sociálky, táto nezistila nejaké porušenia. Obžalovanému sa stalo jeden krát, že ho

staršia suseda upozorňovala na nevhodnú výchovu súvisiacu s maloletým. Bolo to vtedy, keď obžalovaný zakázal maloletému M. točiť sa na kolotoči lebo sa tam stalo, že sa inému dieťaťu tam zasekla noha a ublížil si. Pani suseda ho upozornila, že prečo na maloletého kričí a zaháňa ho si sadnúť. Vonku mu dohovorel, že nesmie ísť na preliezku, netrestal ho. Po prečítaní výpovede obžalovaný upresnil, že keď maloletého dal dole z kolotoča, na ktorý ho napomenul, že tam nesmie, lebo sa bál, že sa mu tam stane nešťastie ako ho dal z kolotoča, mu dal po zadku. Do škôlky chodil s maloletým viac obžalovaný, prípadne jeho družka, keď mal poobednú alebo nočnú smenu. Zo strany učiteliek v škôlke (B.H. XX) im bolo hovorené, boli upozornení, že maloletý ničí v škôlke hračky a napáda aj iné deti, škôlkarov. Že ich hryzie, pľuje po nich a nadáva im. Nehovorili o aké nadávky išlo. Do mesiaca aj dva, tri krát ich takto upozorňovali učiteľky. Zo strany učiteliek im bolo aj navrhované aby s maloletým M. navštívili psychológa, boli za psychologičkou z Nového Mesta, bolo to dva krát. Učiteľky hovorili, že tak by sa nemal správať maloletý. Spomínali mu aj, že maloletý bol aj hladný v škôlke. Obžalovaný uviedol, že keď bola družka tehotná už, že keď zabezpečoval domácnosť, ráno o piatej musel vstávať a už o pol 6tej dával maloletého do škôlky, tak mu ráno nedával raňajky a hovoril mu, že dostane raňajky v škôlke. Zamestnávateľ mu nevyhovelo aby chodil neskoršie do zamestnania. Družka sa starala o mal. N. a W.. Keď mal obžalovaný rannú smenu, vodil M. do škôlky, a potom družka vodila N., keď mal obžalovaný poobednú smenu, vodil niekedy obe deti do škôlky. Nevie o tom, že by sa učiteľky sťažovali, že by bola hladná N.. Keď chodil do práce, potom keď prišiel stalo sa, že mu maloletý hovoril, že je hladný, keď boli doma s družkou, povedala, že mu dala jesť, jedli spolu s N. a po práci mu obžalovaný potom dával ešte najesť. Maloletý mu povedal aj to, že sa stalo asi dva tri krát, že mu družka obžalovaného, keď bol v práci dávala masťný chleba, čo on nechcel jesť a preto bol hladný a čakal, kým sa obžalovaný vráti domov a dá mu jesť. Maloletý sa stravoval v škôlke, mal normálne zaplatenú, večeral spolu s ostatnými to isté. Vo vzťahu k sladkostiam a ovociu obžalovaný uviedol, že sa stalo, že ho upozornila učiteľka v škôlke, že si maloletý M. zobral ovocie, jablko alebo banán navyše, ktoré mu nepatrili a že v škôlke povedal, že mu doma nedávajú koľko by chcel. Obžalovaný uviedol, že nebolo ani toľko financií aby mal vždy toľko, keď mal pred výplatou, inú stravu rožky, chleba a teplú stravu mával. Počas spolužitia sa aj stalo že by maloletý nedostal niekedy rovnaké sladkosti alebo ovocie ako maloletá N. ale to muselo byť vždy pre nejaký dôvod. Napríklad raz sa stalo, keď išla družka pre maloletého do škôlky a povedali jej tam, že maloletý pohrýzol kamarátku v materskej škôlke a dostali tam sladkosť alebo ovocie, tak si to družka asi uvážila tak, že mu to preto nedala, to bola jej forma trestu. Matka obžalovaného sa vyjadrovala k ich vzťahu, že aby sa družka zmenila, že posudzuje iba svoju dcéru, N., že M. nie, aby sa mu venoval obžalovaný. Čo sa týka hračiek, hračky boli, ale mali 1-izbový byt 30m², malý. Nemali moc priestoru na hračky, mal pár angličákov a traktor s vlečkou, skladačky lego a puzzle, mal ich na poličke. Mohol si ich zobrať a s hračkami sa hrať. N. mala hračky na posteli. N. mala viac hračiek preto, že mala hračky už predtým ako boli spolu v domácnosti. Mala ich od predošlého priateľa družby obžalovaného, teda od svojho otca. Maloletý M. mal menej, lebo obžalovaný mu v minulosti toľko hračiek nemal možnosť zabezpečiť. Mal vtedy príjem len 400 eur, 250 prispieval rodičom, ostávalo mu 150 eur na celomesačné živobytie. S hračkami obžalovaný asi dva krát zakázal maloletému sa hrať, jeho družka ale viac krát a to skrz to, že N. pokazil viac krát hračky, napríklad odtrhol bábike hlavu, zlomil lego alebo puzzle. Obžalovaný nevie, či to maloletý urobil naschvál alebo nedopatrením. V takýchto prípadoch (keď zničil nejakú hračku) bolo maloletému prikázané zložiť hračky a mal potom zakázané sa s nimi daný deň hrať. Inak sa hrával často, taký zákaz často nemával. Po narodení spoločného dieťaťa sa aj M. kupovali hračky, posledné sa mu kupovala taká vláčiková súprava a sada angličákov v Kicku, to dostal na narodeniny na 4-té narodeniny, potom na meniny dostal plyšového zajaca. Keď šli napríklad len tak do Pepca alebo Kicku tam mu kúpili drobnú hračku. Kupovali mu aj v roku 2017. N. mala viac hračiek lebo dostávala od svojho otca. Obžalovaný s družkou sa snažili, čo kupovali oni, kupovať rovnocenne, napríklad N. mala rada plyšákov, tak dostala plyšáka a vtedy dostal M. bublifuk, plastelínu. Obžalovaný uviedol, že po zadku dostal maloletý tak 3,4 krát do mesiaca. Nedostal po pravidelnom napomínaní. Vnímal toto maloletý tak, že sa odul, začal pišťať a odišiel na posteľ. Pišťať skrz to, že ho napomínali, keď dostal po zadku, že niečo nemá robiť, nepáčilo sa mu napomínanie, že nemá ničieť, že nemá húkať stále. Za hodinu, dve, bol ako predtým, zasa ho musel napomínať, zasa neposlúchal a robil to čo predtým. On nebil varechou maloletého, nenútil nikdy kľačať v kúte. Vie, že družka dala maloletého aj do kúta, nevie, či aj kľačal. Toto nebolo nič pravidelné. V škôlke sa viac krát šmýkal na šmýkačke, učiteľky ho upozornili na modrinu na chrbte maloletého M., obžalovaný sa ho na to pýtal a maloletý mu povedal, že spadol na preliezke. Toto sa stalo asi dva krát v roku 2018 niekedy vo februári, marci v priebehu jedného mesiaca. Maloletý sa tam podľa učiteliek šmýkal aj napriek napomínaniu zo strany učiteliek, toto bolo vytknuté obžalovanému. Učiteľka nepovedala, že by sa modrina stala na preliezke. Stalo sa aj, že dal maloletému varechou, stalo sa to, že predtým maloletého napomenul, ten chvíľku stál ale hneď zasa začal robiť za čo bol napomínaný

a vtedy dostal od obžalovaného varechou. Toto sa stalo celkovo asi dva krát. Nikdy sa nestalo, že by obžalovaný si zobral varechu úmyselne kvôli bitke, bolo to iba vtedy, keď ju zrovna mal. Varechou dostal na zadok. Maloletý ani neplakal, odul sa a šiel preč. On bol taký, že na napomenutie sa niekedy iba smial. N. nepotrestal fyzicky ale postačovalo na ňu zvýšenie hlasu. Na M. zvýšiť hlas nepostačovalo vôbec. Maloletý bol hyperaktívny. Poučovanie nebolo pre neho nič. Obžalovaný uviedol, že aj jeho družka dala maloletému na zadok. Keď prišiel z práce, toto mu oznámila, že zasa M. vystrájal. Nebolo to každý deň, pár dní dobre, niekedy týždeň nič a potom zasa sa to stalo. Má vedomosť o zranenom uchu ale nevie ako sa to stalo, maloletý bol za ním a povedal, že ho bolí ucho ale nepovedal ako sa mu to stalo. Obžalovaný uviedol, že nikdy neprespal s maloletým v aute. Prespal s ním u rodičov, keď sa s družkou povadili. Vzťah maloletého vo vzťahu k družke sa začal zhoršovať, keď maloletý pohrýzol dcéru družky N.. To bolo v roku 2018. Odvtedy družka už nemala k nemu taký cit, tento ochaboval, záujem sa zhoršil. Maloletý začal byť chvíľu pár dní dobrý a potom zasa zlý. Teraz bývajú v rodinnom dome. Nie sú pod dohľadom úradu práce. Terajšie spolužitie je dobré. Obžalovaný mal snahu kontaktu s maloletým. Informoval sa telefonicky. Za maloletým bol dva krát. Jeden krát sa stretli osobne. Druhý krát ohľadom jeho nástupu do školy a finančnej pomoci, kedy obžalovaný okrem výživného poslal aj financie navyše na školské potreby. Vtedy bol ale na výlete tak iba s učiteľkou bol. Súčasný stav, kedy s nimi nebýva maloletý, hodnotí obžalovaný ako odľahčenie, tým nehovorí, že mu nechýba, keby bol sám, hneď by bol s ním, avšak pri všetkej starostlivosti, povinnostiach, ktorú vtedy mal to bolo nezvládnuteľné. Maloletý bol aj hyperaktívny. K vzťahu M. a N. uviedol, že títo vychádzali spolu ako brat a sestra, maloletý sa mohol hrať s hračkami N.. Zákaz televízie bola výchovná metóda, mohlo sa to stať niekedy aj viac krát za týždeň. Pár dní bolo dobre a zasa horšie. Televízia bola hore, keď ju obžalovaný zakázal, tak ju vypol, potom jeho družka namietala, že prečo nemôže druhé dieťa pozeráť, keď nemá zákaz, tak potom N. mohla pozeráť a M. bol dole. Obžalovaný bol upozornený raz zo škôlky, že maloletý mal špinavé veci, avšak sa stalo, že sa mu raz v piatok nezobrali zo skrinky a ostali mu tam na ďalší týždeň. Bol u nich aj úrad práce sociálnych vecí a rodiny na základe oznámenia anonymného, že nemá dieťa dosť stravy a oblečenia. Na kontrole obžalovaný uviedol, že malo dosť oblečenia. V skrini mal hlavné veci maloletý, ostatné na balkóne, lebo nemal miesto. Aj N. mala nejaké veci na balkóne. Obžalovaný tam nemal veci, on má len pár vecí. Úrad ďalej uviedol, že neboli zistené žiadne závažné nedostatky týkajúce sa maloletého. Formou vtipu, keď sa hrali v piesku, kedy bol špinavý robili si srandu, že ho hodia celého s vecami do pračky. Obžalovaný ďalej doplnil, že maloletý dostával na sviatky hračky a darčeky. Vzťahy so susedmi moc nenadväzovali. Nemali nejaké problémy so susedmi. Obžalovaný je teraz živnostník ako skladník, teraz má príjem cca 1.100 euro. Koronavírus mu pozastavil pracovnú činnosť do 8.6.2020 - nemal žiadny príjem. Chod domácnosti zabezpečoval formou brigády, za deň priemerne 40 eur zarobil. Družka je na materskej do 3 rokov W.. Chodievali spolu všetci na výlety, na kúpalisko v Trenčíne chodili, boli v ZOO, chodili k váhu opekať, tiež do minizoo, na minifarmu. Na výletoch nerobili žiadne rozdiely v strave ani sladkostiach. Používanými výchovnými metódami sa čiastočne niečo podarilo urobiť ale celkove nie, sa to len postupne zhoršovalo zhodnotil obžalovaný. V súčasnosti sa maloletý nachádza u pani v Košiciach v náhradnej starostlivosti. Obžalovaný nevidel, že by sa maloletý napil z kaluže. Hovorila mu to suseda X., že videla maloletého ako pije z kaluže, tak mu dala napíť. Maloletý M. sa mu aj sťažoval, že bol smädný, keď boli vonku, že družka zabudla vodu, avšak obžalovaný keď sa pýtal družky povedala, že mala vodu vždy so sebou. Toto sa stalo výnimočne, keď chodili spolu na výlety, každému brali svoju vodu.

Obžalovaná I. M. na hlavnom pojednávaní dňa 12.6.2020 po tom ako nechcela urobiť žiadne vyhlásenie po poučení podľa § 257 Trestného poriadku, pri výsluchu výslovne nepoprela spáchanie skutku, pričom uviedla, že je jej ľúto, že maloletému ublížili, nebolo to všetko tak ako bolo povedané, nemyslí si, že sú len oni na vine, aj jeho matka za niečo môže, keď sa ho vzdala. Maloletý dokúsil jej dcérku jeden krát. Vie, že určite urobila nejaké chyby. M. bol veľmi živý. Čo sa týka ihriska, bála sa o neho, lebo na vlastné oči videla ako sa tam inému chlapcovi niečo stalo. Nechcela mu ublížovať. Vodu ani stravu mu neodopierala, s dcérou sa veľa krát hral. Nevie čo by viac uviedla, je jej to veľmi ľúto. Na otázky uviedla, že v roku 2015 sa spoznali s obžalovaným. Začali najskôr bývať u matky obžalovanej ešte v danom roku po štyroch mesiacoch. Tam bývali mama, N.L., psíka, obžalovaný a M.S.. Žili tam asi okolo pol roka. V apríli 2016 dostali nájomný byt. K vzťahu k maloletému uviedla, že ho mala rada, aj ho aj dcéru objala, keď ležali na posteli. Problémy vtedy boli, že maloletý nechcel ísť spať, trepal sa na posteli. Poobedňajší spánok. Bol po sladkostiach hyperaktívny. Keď bývali u matky, v roku 2015 aj pracovala, od novembra 2015 chodil do škôlky. Od apríla 2016 bývali v samostatnom mestskom byte na V., dňa 22.8.2017 sa im narodilo spoločné dieťa, W.. Zo začiatku keď chodil M. do škôlky neboli problémy, neskôr boli upozornenia, že niečo robil, to už mohlo byť aj v roku 2017. Nechcel tiež spať, plul na zem, ničil hračky, nevie presne zdá

sa jej, že aj hrýzol deti. Dohovárali mu, bol tam podnet aj na psychologičku, tak obžalovaný tam s ním bol, zistili, že bol hyperaktívny. Keď sa presťahovali do bytu, bolo najskôr dobre, bolo to v poriadku. Maloletý bol vždy živší, ale neskôr sa to zhoršovalo, tak asi v roku 2017, neposlúchal ani po napomenutí. Vzťah bol horší, sa zhoršil, keď bola obžalovaná tehotná, ešte viac sa to zhoršilo, keď sa im narodilo ďalšie dieťa, mala toho hrozne moc. Obžalovaná sa nevedela zmieriť s tým, že M. je úplne iný ako jej dcéra, ona poslúchala a bola kludná, jeho bolo treba stále napomínať ale nemôže povedať, že by ho nenávidela alebo niečo. Obžalovanej zo škôlky nevytýkali nič. Rozdiely medzi deťmi možno robila obžalovaná v tom, že nedávala toľko lásky maloletému M. ako dcére, a tiež čo sa týkalo sladkostí, ale to iba preto, že on bol po nich ešte viac hyperaktívny a nechcel potom vôbec spať ani večer. Stravu jedli normálnu všetci spolu. Obžalovaná nevedela, že M. nechutí chleba s masťou, toto jej nepovedal. Nestalo sa, že by mu nedala nič jesť, keď jej ráno keď boli doma napríklad v sobotu povedal, že je hladný, normálne mu nachystala. K fyzickým trestom uviedla, že sem tam mu dala rukou po zadku alebo varechou ale nie silno, niekedy zaplakal, niekedy neplakal. Toto sa stalo tak raz za týždeň, možno ani nie. Televízor keď bol dobrý mohol pozerieť, keď neposlúchal, tak mu povedala, že chvíľu nebude pozerieť. Toto mal zakázané možno tiež raz za týždeň. Keď bol maloletý už fakt moc zlý, keď robil napríklad zle jej dcérke, tak ho dala kľáčať v kúte, to mohlo byť tak raz za mesiac. Takéto výchovné metódy sa najskôr nepoužívali, pretože spolužitie bolo po nasťahovaní sa do mestského bytu lepšie, viac sa to zhoršilo až neskôr a až neskôr museli viac napomínať maloletého, bolo to v čase, keď bola obžalovaná tehotná, takže niekedy v roku 2017 došlo k zhoršeniu stavu a „takej výchove“. Obžalovaná vie, že jej v škôlke asi dva razy povedali, že mal špinavé tričko, že sa zašpinil v škôlke, nebola to výčitka ale prosba, nech donesie čisté veci. Iné upozornenia - hovorili v škôlke, že je stále hladný. On rád papal ale nevedel to odhadnúť, najedol sa aj toľko, že potom grcal. Nedávala mu toľko sladkostí ale nie že žiadne, lebo potom bol hyperaktívny a nechcel spať. V tomto sa stalo, že dcéra dostala a on nedostal. Ovocie ale dostával, dostávali rovnako, nerobili rozdiely, iba v tých sladkostiach. Maloletý mal traktor, nejakých plyšákov, macka Pú od matky biologickej, nejaké autička. Mohol sa hrať, ale večer sa mu schovali hračky na poličku za dverami, preto, lebo nechcel ísť spať a chcel sa hrať aj večer. Hračky mu kupovali na sviatky, Vianoce. Rozdiely v hračkách moc neboli, trochu viac asi kúpila dcére, lebo ona poslúchala viac. Vo vzťahu k maloletému použila aj urážlivé výrazy, aj že je hlúpy, použila aj slovo dement, je jej to veľmi ľúto, že to použila. Bolo to vtedy, keď bola už naozaj veľmi nahnevaná, keď maloletý neposlúchal. K oblečeniu uviedla, že maloletému kontrolovala veci, mal dostatok oblečenia, mal aj nosené veci aj nové. Niekedy sa stalo, že si dal do skrine k čistým veciam špinavé. Kontrola u nich bola zo sociálky v roku 2017 a potom po roku 2018. Výsledky, v roku 2017 nezistili zo sociálky nič a v roku 2018 im vadilo, že väčšie veci z oblečenia mal na balkóne a hračky nemal na posteli. Nemal paplón, lebo ho roztrhal, spával pod dekou. Tie hračky mal v poličke vedľa skrine. Spával na poschodovej posteli dole, do šuflíka sa neschoval, lebo tam boli hračky, boli tam spoločné hračky oboch detí, tam maloletý nespával. Vodu nikdy neodopierala maloletému, nevie, či pil niekedy z kaluže. Niekedy sa s jej dcérou hrali pekne, inokedy sa aj pohádali, tak sa spolu nehrali. Raz za čas aj jej dcéra dostala po zadku ale veľmi málo. Ona bola úplne iné dieťa, bola v tom veku veľmi dobrá, pokojná, chcela pomáhať. M. samého nenechávala hrať sa s malým W., bála sa, hrali sa iba keď bola pri nich, bála sa preto lebo M. viackrát pokúsil jej dcérku N., tak sa bála aj o W.. Jedenkrát ju pokúsil na prsník tak najviac, bolo to viditeľné zranenie, aj sa bála. Pokúsil N.Í. asi 4 krát. Jej reakcia bola, že zakričala na M. vtedy. N. ho nekúsala, možno ho niekedy buchla ale to jej obžalovaná hneď povedala, že to robiť nesmie. Obžalovaná uviedla, že sa stalo, že nahnevaná vyhodila obžalovaného s maloletým ale nespali v aute, ani ich nevymkla, večer sa vrátili. Vtedy to riešila aj sociálka, lebo tam bol nejaký podnet od susedky. Bola večer tma, možno si tam malý aj zdriemol, ale určite tam nespali, že do rána, večer sa vrátili. Škôlka, keď bola tehotná, chodili obe deti do škôlky. Raz alebo dvakrát dostali upozornenie, že nech si prídu pre M., šiel obžalovaný, raz bola na neho nahnevaná, tak nechcela ísť, tak musel ísť obžalovaný z roboty. Nespravila mu nikdy modrinu. Chodili spolu na výlety, do ZOO, kúpaliská, všade brali aj maloletého, mali aj spoločné fotky, stalo sa aj tak, že nebol na spoločnej fotke, keď bola na maloletého nahnevaná, stalo sa to vtedy, keď boli na kúpalisku a M. nahovoril jej dcéru aby pili vodu z bazéna, ona mala potom zdravotné problémy, vtedy sa nechcela s ním fotiť na spoločnej fotke. To bolo posledné leto. Inak na fotkách bol. Čo sa týka toho coc zlého správania myslela to tak, keď robil veľmi zle niečo dcére. Vtedy sa veľmi bála, teraz to inak vidí. V prípade darčiekov nerobili nejaké rozdiely. K povahe maloletého uviedla, hyperaktívny, veľmi živý. V čase odobratia mal 6 rokov.

Opatrovník maloletého W.. F. E. na hlavnom pojednávaní pri výsluchu dňa 12.6.2020 uviedol, že ku skutku sa nevie vyjadriť. S maloletým sa stretol dňa 30.1.2020, strávil s ním asi hodinu za prítomnosti sociálnej pracovníčky, nebola mu daná žiadna informácia, z ktorej by mohlo vyplývať uplatnenie nároku

na náhradu škody, preto ju neuplatnil za maloletého. Pri stretnutí sa maloletý javil ústretový, bola mu daná informácia, že sa veľmi dobre v domove adaptoval. Bola mu daná informácia, že sa u maloletého prejavujú psychické problémy, preto vyhľadali odbornú pomoc psychiatrickú s maloletým, tiež zistil informáciu, že biologická matka maloletého M. by mala byť užívateľkou návykových látok, čo môže byť problém v správaní aj u maloletého. Veľmi krátko mala v starostlivosti maloletého aj biologická matka. V záverečnej reči opatrovník uviedol, že považuje za potrebné zhrnúť to, čo sa dozvedel. Vyplývala skutočnosť závažná, že sa o neho celý život nestarala riadne matka a je podozrenie, že už v prenatálnom vývoji bola počas tehotenstva užívateľkou návykových látok. Táto skutočnosť mohla ovplyvniť duševný aj psychický stav maloletého, čo následne obžalovaní ako rodičia už nezvládli.

Znalkyňa z odboru psychológie B.. W.. S. J. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 12.6.2020 ako aj v záveroch znaleckého posudku č. 61/2018 uviedla, že sa pridržiava záverov znaleckého posudku. Uviedla, že čo sa týka stupňa vyzretosti, psychického vývinu a sklonov ku konfabulácii, že psychický vývin maloletého je negatívne poznačený neadekvátnym výchovným vplyvom jeho biologických rodičov a opatrovateľov v rodinnom prostredí od narodenia maloletého, najmä v emocionálnom a sociálnom vývine. U maloletého bolo zistené, že pozornosť osciluje, schopnosť koncentrácie je oslabená aj v dôsledku depresívneho prežívania, i v čase vyšetrenia spomalený vývin grafomotoriky. Maloletý nemá sklon ku konfabulácii, teda vyplňaniu prázdnych pamäťových miest vymýšľaním na chorobnom podklade. Celková úroveň intelektových schopností maloletého je v pásme priemeru, percepčno-kognitívne funkcie, pozornosť, pamäť myslenie nie sú narušené, je schopný vnímať, zapamätať si a reprodukovať udalosti, ktorých sa zúčastniť. Všeobecná vierohodnosť, neboli zistené známky svedčiace pre psychotický proces, rovnako neboli zistené znaky svedčiace pre poškodenie funkcií psychicky (percepčno-kognitívne funkcie, pozornosť, pamäť) na podklade organického poškodenia CNS mozgu. Netrpí nadmernou fantáziou, nebol zistený sklon ku klamstvu, ku konfabulácii, ani ku skresleniu prežitých udalostí, k úmyselnému zatajovaniu skutočností, ktoré by spochobňovali všeobecnú vierohodnosť, preto je nenarušená. Špecifická vierohodnosť znamená týkajúcej sa vyšetřovaného skutku. Posudzovanými kritériami sú zakotvenie situácie v realite, v konkrétnej životnej situácii, emocionálny prejav, konkrétnosť opisu, konzistencia opakovaných výpovedí, spontánne dopĺňanie už verbalizovaných okolností, bezrozpornosť voči iným skutočnostiam v dokumentácii, obsahová stabilita vyjadrení v časových odstupoch, včítane popisovaných okolností v procese znaleckej expertízy. Špecifickú vierohodnosť popisuje za zachovanú. Prežitie udalosti majú vplyv na psychiku v súčasnosti, budúcnosti. Prežitie udalosti majú negatívny vplyv na psychiku maloletého v súčasnosti a môžu mať aj v budúcnosti. Maloletý nesie známky zanedbávanej výchovy a spomaleného vývinu vplyvom nepodnetného výchovného prostredia, napr. spomalený vývin grafomotoriky. V aktuálnom psychickom stave v čase vyšetřovania bola diagnostikovaná emocionálna labilita, symptomatická depresivita, úzkostné a strachové prežívania, poruchy spánku, anticipované trestajúce konania zo strany dospelých (teda očakáva už dopredu, že príde trest). Jedným zo sprievodných prejavov depresívneho prežívania je aj tendencia maloletého k sebapoškodzovaniu, ktoré sú popisované v Adaptačnej správe detského domova z 4.11.2018. Zo psychodiagnostiky (21.12.2018) vyplývajú suicídálne myšlienky maloletého, čo je alarmujúce. Maloletý je schopný negatívnych bilančných konštatovaní - „je to s tými mojimi rodičmi zlé“, L. a B. ma nechceli - nadväznosť na biologickú matku, kvôli rodičom je mu čašti do plaču. Znalkyňa popisuje, že vyšetřované dieťa u nej vôbec nevie, prečo tam je. Nie je to výsluch. Je to navodenie situácii formou hry, figurky, situácie, on následne spontánne verbalizoval situácie. Prežitie udalosti majú negatívny vplyv na sociálny vývin maloletého. Má tendenciu osvojovať si nefunkčné vzorce sociálneho správania s agresívnymi prvkami (teda agresívne správanie doma, v škole - je to reakcia na nepodnetné prostredie). Nemal možnosť vyrastať v prítomnosti adekvátnych kvalitných maskulínnych a feminných vzorov, nie je aktuálne schopný nadväzovať adekvátne rovesnícke vzťahy. Súčasný stav maloletého si vyžaduje emocionálne a sociálne stabilné prostredie. Prežitie udalosti môžu mať následky aj v budúcnosti, maloletý ma dostatočný vek aby bol schopný niektoré udalosti si zapamätať. V súčasnosti má tendenciu racionálne vytesňovať niektoré negatívne okolnosti, čo sa prejavilo napríklad jeho vyjadrením, že nemá tatinka ani maminku. Je predpoklad, že pri dlhodobej adekvátnej starostlivosti o maloletého sa môže v budúcnosti riadne a funkčne zaradiť do života. Môžu sa však vyskytnúť poruchy správania, učenia, vzťah k autoritám, v rovesníckych vzťahoch a k partnerom. Psychologická diagnostika podľa znalkyne nerovná sa výsluch, znalkyňa používa projektívne testy, kde sa stimuluje dieťa navodzovaním situácii, napr., že nakresli rodinu, nie otca, mamu, maloletý nazval otca Š. a I.. - spontánny komentár, reakcia - odráža psychickú a citovú depriváciu maloletého. Maloletý znalkyni uvádzal: „môj tatino Š. a moja mama I., ma búchali, bili ma, rozčúlili sa a bili ma varechou. Š. ma bil varechou do kosti aj s rukou všade, maloletý ukázal bedrový kĺb. Týrali ma, provokovali,

dávali mi jesť chleba s masťou a ja masť neľúbim. Aj sestra ma bije, keď som jej zobral hračky. Ja som tam nemal hračky. Ani vodu mi tam nedávali. Na kúpalisku som sa napil z bazénu. „Vyjadrenia maloletého sú podľa znalkyne mimoriadne závažné - ilustrácia na teste rodinných vzťahov (str. 25-26 ZP) . Znalkyňa dá maloletému figurky, znalkyňa potom číta jednotlivé figurky a maloletý k jednotlivým výrokom priradzuje figurky, ktoré znázorňujú jednotlivých členov jeho rodiny. Obžalovanému, otcovi, prideliť 27 kladných výrokov, obžalovanej ani jeden. Záver z toho plynie, že znalkyňa uvádza, že sa skutok takto nemusel stať ale z pohľadu dieťaťa sa maloletý cítil týraný, bitý, odmietaný, hladný, smädný, schovával sa, chcel utekať. Maloletý bol sústavné frustrovaný, fyzický, emocionálne, čo sa prejavilo reakciou - agresivitou voči komukoľvek a čomukoľvek. V Interpretácii CATO, trestajúce reakcia obžalovaných - veľmi vysoká miera. Otca sa bojí, lebo ho trestná, I. spracoval úzkostne a so strachom lebo ho trestá. Maloletý asocioval - I. ma bije až ma zabije. Sebaprosudzovania škála depresivity - kvôli rodičom je mi často do plaču, často zle spím - v Novom Meste I. so Š. hučali, kričali; často som unavený, ustavične ma trápia rôzne starosti a bolesti - neviem sa sústrediť keď I.F. a Š. hučia, kričia; mám niekoľko kamarátov ale chcel by som ich mať viac; premýšľam o tom, že by som sa zabil ale neurobil by som to - bolo mu do plaču, povedal „je to s tými mojimi rodičmi zlé“. Podľa znalkyne sa jedná o výrazne alarmujúce výroky maloletého. Znalkyňa dodala, že vyšetrenie realizovala v čase, keď mal maloletý 6 rokov a 8 mesiacov. Vyšetrenie v čase 4 mesiace po vytrhnutí z rodinného prostredia. Najskôr išiel ku matke od vytrhnutia, potom ho dali do domova. Maloletý pri vyšetrení vôbec nevedel čo sa deje s ním pri vyšetrení - bolo to formou hry, on si myslel, že sa stále hrajú. Zovšeobecnenie u neho neostalo - racionalizácia je prejavom dospelých. Zážitok s biologickou matkou nedokázal prežiť emocionálne zážitky, ktoré produkoval u obžalovaných. Maloletý produkoval aj pozitívne zážitky ale iba na obžalovaného - 27 kladných výrokov, na obžalovanú žiadny. Maloletý sa vyjadroval aj formou želaní - projektívna metóda - I. so Š. sa ma nepýtali čo sa želim - anhedónia, neschopnosť tešiť sa, maloletý povedal, že by si želel zlato, ovládacie auto, prachy, bager. Neadekvátny vplyv biologických rodičov. Maloletý do domova prišiel od biologickej matky - kedy uviedol výrok: „L. a B. ma nechceli“. Znalkyňa uviedla, že vývin dieťaťa do 6 rokov je veľmi individuálny. U maloletého bol narušený vývin už v skoršom čase, keď sa má tvoriť vzťahová väzba do 3 rokov, tak tam nastali procesy, kedy v roku a 3 mesiace išiel k otcovi, u dieťaťa neexistuje predispozícia na správanie, toto je individuálne u každého dieťaťa. Dieťa ma predispozíciu nasávať podnety zvonka. Veci, čo maloletý produkoval, čo je v znaleckom posudku sa viaže na obžalovaných. Nebolo frustrovaný z pobytu v škôlke. Čo sa týka toho či bolo možné postrehnúť skutočnosti, ktoré vyplynuli až z hĺbkovej znaleckej analýzy (projektívne metódy), znalkyňa uviedla, že u dieťaťa sa zjednodušene dá povedať, že možno predpokladať, že dieťa vyzeralo, že neposlúcha, že je neposlušnejšie, čo mohlo byť odpozorované aj napríklad v škôlke. Pri výsluchu na polícii sa toto nemôže odhaliť ani učiteľky. Znalkyňa sa nevie s istotou vyjadriť či stav maloletého bol už v roku 2017 taký vážny, keď boli opakovane na kontrolách pracovníčky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, mohol byť a mohol byť skrytý a nemusel sa dať odhaliť, ale nemusel byť, znalkyňa k tomu hovorí, že maloletý bol u nej ustráchaný na výsluchu, keby spustila na neho výsluch, nič by sa nedozvedela, preto zvolené metódy boli také, aby ani nevedel čo sa deje. Znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku zisťovala nejaký finalizujúci stav v danom čase. Znalkyňa nevie uviesť dobu, od ktorej maloletý určité negatívne konanie zažíval. Nevie uviesť začiatkový bod negatívneho správania. Maloletý uvádzal iba určenie negatív, keď býval v Novom Meste, nie je ale možné vôbec určiť, či to bolo na začiatku alebo až neskôr, teda nie je možné určiť čas, kedy ku konaniu, ktoré spôsobilo finálne zistený následok dochádzalo. Spôsob výsluchu maloletého na polícii nie je adekvátny tomu, aby bol zistený nejaký psychický stav dieťaťa a získané informácie, bolo tam neznáme prostredie, cudzí ľudia, plno podnetov, vitrína, modely autíčok - začal sa výsluch, otázka - odpoveď, sugescia. Maloletý mal tendenciu k únikovým reakciám. Pri výsluchu aj jedol. Ešte aj po roku sa vyplavili niektoré znalkyňou zistené skutočnosti. Výsluch maloletého nemá výpovednú hodnotu ako svedka vo vzťahu k realite podľa názoru znalkyne. Maloletý má inde koncentráciu pozornosti. Nepočúva. Bolo mu tam fajn, konečne vystúpil z auta, papal tam, mal tam podnety. Deti nie sú spoľahliví svedkovia všeobecne na výsluchu na polícii. Tam to treba brať s rezervami. K tomu, že na niektoré otázky odpovedal pri výsluchu úplne opačne ako predtým (napríklad, že ho nikdy nezbil otec), znalkyňa uviedla, že otcovi prideliť 27 pozitívnych výrokov, uviedol aj, že plače za tatinom, ktorý mu chýba. Výpovednú hodnotu má psychodiagnostika u znalca, nie výsluch na polícii. K jedlu - rozpor, že dostával jesť čo uviedol na výsluchu, pri znaleckom skúmaní znalkyňa uviedla, že sa sťažoval akurát na masť na chleba, ktorý nemal rád. Nie, že by mu nedávali jesť. Na základe výsluchu na polícii znalkyňa konštatuje, že nejde o konfabulácie, tam išlo o nekoncentráciu, nepozornosť, nie o úmyselné klamstvo. K tomu, že maloletý uviedol sám slová „týrali ma“, toto maloletý odniekiaľ prebral asi z prostredia sociálneho prostredia (úradu, škôlky). Znalkyňa uviedla, že vo vzťahu k jedlu, uviedol maloletý aj výrok, „keď ma viezli ráno do škôlky, tak som nestihol

jest'". Znalkyňa nevie uviesť, či sa maloletý napil z bazéna preto, že bol aktuálne smädný alebo to bol iný prejav, môže to byť aj prejav detského nápadu, správania. Zo psychodiagnostiky maloletého vyplýva, že maloletý nesie známky, ktoré nasvedčujú, že mu bolo spôsobované psychické a fyzické utrpenie, že mohol byť týraný. Maloletý pociťoval konanie obžalovaných ako ťažké príkorie. Na tomto zotrvala aj po výsluchu maloletého. Znalkyňa uviedla, že bol problém aj v nevládnutí, absencii rodičovských zručností, znalkyňa uviedla, že existuje poradenstvo pri výchove detí, s rodičmi. Či mohol psychológ postrehnúť zmeny správania - keď boli dva krát znalkyňa uviedla, že ak by psychológ použil správne metódy, mohol by postrehnúť. Dôležité je ale aj to, s akou požiadavkou k nemu išiel zadávateľ. Znalkyňa zvýraznila, že suicidálne myšlienky sú vo veku maloletého nie bežné ale výnimočné a alarmujúce.

Znalkyňa z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria W. S. Q. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 12.6.2020 ako aj v záveroch znaleckého posudku č. 11/2019 uviedla, že sa pridržiava záverov znaleckého posudku. Uviedla, že maloletý v čase skutku ako aj v súčasnosti trpí závažnou poruchou psychického vývinu a to reaktívnou poruchou príchylnosti (stav citovej, sociálnej a výchovnej deprivácie), spôsobenou u maloletého zanedbávaním, nadmerným trestaním, nedostatkom citových podnetov ako i citovej odozvy smerom k dieťaťu v rodine. Dieťa nemá vytvorenú prakticky žiadnu stabilnú vzťahovú väzbu, nie je emočne ukotvené, z čoho vyplýva depresívne prežívanie so sebaopoškodzovaním sa a obviňovaním sa za odmietanie biologickým otcom a nevlastnou matkou. Hlavné prejavy - sebaobviňovanie - verbalizuje, je v domove lebo bol zlý, sebaopoškodzovanie - škrábanie sa ako aj tzv. regresívne správanie sa, snahy aby pôsobil ako mladšie dieťa s cieľom aby získal na svoju stranu viac citovej pozornosti. U maloletého nebola potvrdená Posttraumatická stresová porucha, boli potvrdené len dve kritéria so škály „vyhýbanie“ - to sú pocity viny a regresívne správanie, čo ako diagnóza nepostačuje. Pokiaľ by dieťa vyrastalo v priaznivých pomeroch (nie materiálne ale citovo), môže sa ešte chytiť a jeho vývoj môže byť priaznivý. Otca si začal idealizovať, začal ho popisovať ako osobu, ktorú má rád, ktorá mu nosí hračky. Poruchu vie znalkyňa identifikovať aj spätne, aj keď ho vyšetrovala neskôr. V súčasnosti umiestnenie maloletého znamená zlepšenie, všimli si zmenu správania, chodí aj na pedopsychiatrickú ambulanciu, užíva liečbu, farmakológiu, pri vyšetrení u znalkyne sa už suicidálne tendencie neprejavovali. Táto farmakoliečba pomáha proti sebaopoškodzovaniu ale aj zmierňuje celkové psychické vypätie maloletého. Liečba mu bola nasadená v marci 2019. Na prvom vyšetrení bol v januári 2019. Dlhodobu nie je nutná medikamentózna liečba, ale veľa závisí od prostredia, v ktorom sa bude maloletý nachádzať, maloletý nevyhnutne potrebuje nejakú citovú kotvu v živote. Za priaznivých okolností môže zistená porucha maloletého úplne odoznieť. Všeobecne, u dieťaťa, ktoré je citovo narušené alebo frustrované, vonkajším prejavom sú rôzne poruchy v správaní. Maloletý má chorobnú prítulnosť, k cudzím sa správajú lepšie ako k rodičom, hľadá pozitívnu citovú odozvu, to si všimli aj škôlku. Aj zo škôlky keď si všimli správanie, poslali ho k psychologičke. A čo sa dialo ďalej. Prejavy zistenej psychiatrickej diagnózy (reaktívnou poruchou príchylnosti) si mohli všimnúť aj iné osoby, identifikovať by ju však bežne nevedeli. Na vzniku reaktívnej poruchou príchylnosti sa podieľali aj iné faktory vzniknuté pred skutkom (maloletý bol v zlej starostlivosti už od malička, ešte keď nebol ani s otcom, tam mala byť hrozná starostlivosť, ani ho neprebalovali atď...) teda podieľali sa aj časté zmeny opatrovníkov, nie len konanie obžalovaných. Reaktívna porucha príchylnosti vzniká určitým vývojom a nedá sa povedať v ktorom presne veku u dieťaťa už existovala. Ten vývoj začal už od narodenia maloletého, kedy biologická matka odvrhla maloletého, bol v zlej starostlivosti. Obžalovaný prispeli k tejto poruche. Znalkyňa ďalej uviedla, že vo vzťahu k spomínanej hyperaktivite maloletého, táto nebola zistená. Znalkyňa však uviedla, že Porucha príchylnosti má niektoré spoločné znaky s hyperaktivitou, napríklad porucha pozornosti, sústredenia, celkový nepokoj, toto plynie z emočnej poruchy, pri hyperaktivite to je iné. Hyperaktivita nie je spojená s prostredím, v ktorom dieťa vyrastá. Maloletého vyšetrovala dňa 3.12.2019 vo svojej ambulancii v Prievidzi. Bolo to už viac ako rok po umiestnení v ústave. Ako sa prejavil ten rok v domove na diagnóze - tú by dala znalkyňa asi aj pred rokom ale stalo sa to, že si začal idealizovať otca.

Svedkyňa W. S. Z., pracovníčka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Novom Meste nad Váhom, oddelenie úradu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 19.6.2020 ku skutku uviedla, že vie veci, čo získali vlastnými výsledkami šetrení. Na úrad prišli dve anonymné oznámenia, jedno v roku 2017, ďalšie v roku 2018. V roku 2017 bola vyhodnotená miera ohrozenia dieťaťa ako „bez ohrozenia“ a to po šetrení na mieste ale aj cez všetky inštitúcie. V roku 2018 boli zistené nedostatky v starostlivosti o maloletého. V tom období v roku 2018 už aj priznali obžalovaní, že sa nechcú starať o maloletého. Začalo sa konať o zverení do starostlivosti maloletého matke, ktorá vtedy o neho prejavila záujem (Trnava). Dávali vtedy aj podnet orgánom činným v trestnom konaní. Bližšie k šetreniam uviedla, že Úrad v Novom Meste nad Váhom prebral spis od

kolegov z Trenčína, situácia obžalovaného a maloletého bola zastabilizovaná, pracovníci z Trenčína pomáhali písať obžalovanému aj návrh na zrušenie dohľadu nad maloletým, obžalovaný vtedy býval už s obžalovanou. Bolo to ešte v roku 2016 - neboli zistené žiadne nedostatky ohľadom starostlivosti o maloletého M.. Prejednávalo sa to aj na súde, kde aj úrad súhlasil so zrušením dohľadu nad maloletým, aj súd rozhodol o zrušení. Následne v roku 2017 v apríli prišlo anonymné oznámenie. Po prešetrení to vtedy bolo v poriadku. Svedkyňa si myslí si, že situácia sa zmenila až potom ako sa obžalovaným narodilo spoločné dieťa (22.8.2017), prestali sa venovať maloletému M., ten zasa upriamoval pozornosť a oni už nezvládali starostlivosť o všetky deti. Pri druhom šetrení, ktoré prebehlo v auguste 2018, doma bola iba mal. N., a W., M. bol škôlke a obžalovaná. Zistili, že maloletý M. mal šatstvo na balkóne v mechu. V ten deň sa s ním rozprávali v škôlke (15.8.2018), kde maloletý tvrdil, že ho bili, že mu nadávali, že by chcel odísť, že mu je v škôlke lepšie, že mu nedávali piť, povedal, že ráno nejedol, lebo mali doma málo chlebička. Aj s učiteľkou sa rozprávali, bol tam len týždeň, že vtedy chodil len v jednom oblečení a že veľa jedol. V škôlke bola osobne svedkyňa. Hračky tam boli ale mali byť podľa M. vraj ostatných detí. Za úrad sa zúčastnili na prešetrení v auguste 2018 W.. W. a E.Á.. Svedkyňa tam nebola. Sú na jednom oddelení, preto sa dozvedela výsledky. Matka maloletého sa kontaktovala, podával sa návrh na neodkladné opatrenie. Obžalovaní už maloletého nechceli. O tom sa rozprávali W.. E. a W.. Neodkladnému opatreniu bolo súdom vyhovené, otec odovzdal maloletého matke. Bolo to 16.8.2018 - podaný návrh, 20.8.2018 - vydané uznesenie o zverenie matke. 6.9.2018 podali trestné oznámenie. Spis bol odstúpený do Trnavy, tam urobili prvé šetrenie 3.9.2018. Bol tam nariadený dohľad. Dieťa bolo následne od biologickej matky zobraté, bol tam problém s partnerom matky, ten nechcel mal. M. prijať, tiež bol problém, že bol hyperaktívny, tak sa rozhodli, že nechcú aby bol u nich. Tiež tam bol problém, že maloletý napadol ich dieťa preto ho partner nechcel. Dieťa teda bolo odobraté matke a bolo zverené osobe mimo rodiny do náhradnej starostlivosti, bude sa konať o zverení do pestúnskej starostlivosti maloletého. Údajne v tejto starostlivosti funguje maloletý veľmi dobre. V minulosti bol dohľad nad maloletým z dôvodu, že maloletý ešte keď mal 6 mesiacov bol zverený neodkladným opatrením do starostlivosti matkinej tety a otec maloletého bol vtedy vo výkone trestu. Keď sa otec vrátil z výkonu, podal si návrh na zverenie maloletého, čomu bolo vyhovené ale zároveň bol určený aj dohľad na starostlivosťou. Po tom ako úrad prevzal spis, vykonávali v rámci dohľadu viaceré šetrenia v rodine v rámci uloženého dohľadu, všetky boli v poriadku. V roku 2017 (25.4.2017) na šetrení na základe anonymného oznámenia svedkyňa bola prítomná, vtedy všetko bolo v poriadku. Rozprávala sa s maloletým. Mal vlastné lôžko, dostatok oblečenia, hračiek, bol usmievavý, hrali sa s N., obžalovanú M. oslovoval „mama“, mamina, otca ocino. Bola tam s W.. E.. V súčasnosti rodina nie je rodina pod žiadnym dohľadom. Nedostali na rodinu žiadny podnet.

Svedkyňa E. L., pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 19.6.2020 uviedla, že pracuje ako učiteľka materskej školy v NMnV. V čase, keď nastúpil, nezistili nič zlé, otec chodil pre neho, vodil ho tam, komunikovala s otcom, keď bol problém, odkomunikovali, všetko bolo v podstate v poriadku. M. bol také živšie dieťa. Viac problémov vznikalo, keď sa obžalovaný dal dokopy s I. M.. Neskôr si všimli, že dcéra obžalovanej N., mala viac nových vecí, M.S. nosil aj obnosené, ale vždy všetko čisté. 3 krát denne je strava v materskej škole a M. chodil na prídavky, ale bolo to normálne, niektoré deti jedia viac, iné menej. Keď sa mal. pýtali, či papal doma, povedal áno, tatinko mu dával jedlo, rožok v parku, zemiaky s mäsom, nebolo tam žiadne podozrenie, že by sa niečo stalo. Raz sa stalo, že mal mal. M.Z. na tele modriny, čo si všimla svedkyňa a povedala to obžalovanému, že ak sa to ešte raz stane budú to riešiť cez úrady, odvtedy sa to ale nestalo. Boli na stehne a chrbáte. Mal to byť trest, že N. mu niečo kázala jesť ponožku a bol za to potrestaný on, nie ona. Nepovedal od koho dostal. Myslela si, že od mal. N.. Následne po prečítaní výpovede (že to mal byť otec) uviedla, že si to nepamätá kto to mal byť. Zdá sa jej, že toto sa odohralo už na konci toho posledného školského roka. M. sa rád túlil. Učiteľke sa zdalo, že toto nemal doma, že asi pútal pozornosť na seba. Mal. moc nekomunikoval. Iné zranenia si nikdy nevšimla. Akurát raz mal mal. natrhnuté uško, kolegyňa to zbadala, mal tam akoby chrastu, pýtali sa M. ale nevie si vybaviť čo povedal. V škôlke sa mu to nestalo. Rozprával, že keď sa N. učí, on sa nesmie hrať a vyrušovať. Keď sa im narodilo tretie dieťa, tak vonku videli, že obžalovaná išla s kočíkom a N. pri sebe a M. meter za nimi, nevie svedkyňa prečo. Raz M. povedal, že sa boli najesť v nákupnom centre a že on jedol až po ostatných, čo ostalo. Na toto sa svedkyňa obžalovaných nepýtala, že čo sa stalo. Chodil aj cez prázdniny do materskej školy. Najviac chodil pre neho obžalovaný zo škôlky. Svedkyňa sa po opýtaní obžalovaného rozhodla ako darček na Vianoce kúpiť nejaké oblečenie aj s kolegyňou. Veci mával obnosené, ale vždy čisté. Ohľadom vyšetrenia u psychológa v materskej škôlke nemá vedomosť. M. býval zo začiatku taký, že aj poškriabal aj učiteľku, aj brával deťom hračky, postupne sa to ukludnilo, keď vycítil, že ho majú radi, zlepšilo sa to.

Svedkyňa W. I., pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 19.6.2020 uviedla, že pracuje ako učiteľka materskej školy v NMnV, mali ho od jeho 3 rokov. V škôlke bol hyperaktívne dieťa, chodieval v obnosenom ale vždy čistom oblečení. Nedávali mu sladkosti, keď mu zjedla N., dali mu sladkosti aj v škôlke. M. bol taký, že sa chcel túliť, bolo vidieť, že mu chýba láska. Pútal na seba pozornosť tým, že bral iným deťom hračky, tak to hodnotí svedkyňa. S jedným to bolo tak, že rád jedol, chodil na prídavky aj po raňajkách, po obede. Keď ho trestali nemohol pozerieť televízor ale N. mohla. Podľa svedkyne robili rozdiely medzi deťmi, že obžalovaná ho nezobrala za vlastné dieťa. Aj svedkyňa mu dala nejaké veci na oblečenie. Katastrofa bola, keď sa im narodilo tretie dieťa, potom sa dostával maloletý na tretiu kofaj, chodil aj celé leto do škôlky aj keď sa oni išli kúpať. To svedkyne povedala mal. N., keď prišli pre maloletého. Nevie koľko krát to bolo, možno dva krát. Všimla si, že raz mal natrhnuté uško. Nechcel ale povedať, že čo sa mu stalo. Videla to jeden krát. Vie, že si raz jej kolegyňa všimla jednu modrinu u maloletého, kedy kolegyňa upozornila otca. Maloletý hovoril, že sladkosti mu nedávajú doma ani tie, čo dostáva v škôlke. Svedkyňa videla, ako M.S. maloletá N.I. v škôlke povedala, že sladkosti nemôže a zobrala mu ich. Do škôlky chodil pre maloletého väčšinou otec ale po narodení spoločného dieťaťa obžalovaných aj obžalovaná s kočárom chodila. Svedkyňa bola pozrieť mal. aj v domove dôchodcov v Seredi, kde mu doniesli darčeky, bolo to na Vianoce. Svedkyňa uviedla, že na základe správania sa maloletého v škôlke nedávali nikde žiadne podnety na prešetrovanie.

Svedkyňa G. Č., na hlavnom pojednávaní dňa 19.6.2020 odmietla vypovedať z dôvodu príbuzenského pomeru k obžalovanému, ktorý je jej syn. Z toho dôvodu bola jej výpoveď za použitia § 263 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná z prípravného konania po vznesení obvinenia zo dňa 6.9.2019. Pri výsluchu na OR PZ v Novom Meste nad Váhom v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaný je jej syn a mal. M. jej vnuk. M. mal obžalovaný s bývalou priateľkou B., krátko po narodení išiel obžalovaný do basy. Keď mal maloletý 2 mesiace, B. im ho doniesla a ušla. Malý bol špinavý a zanedbaný. Svedkyňa sa o neho nemohla stať, starala sa o chorého otca a chodila do roboty, tak sa o maloletého starala B. tetka v Omšeni. Nebola to dobrá starostlivosť. Keď obžalovaného pustili z basy, M. si vzal a bývali u svedkyne. Neskôr si našiel obžalovanú, ktorá mala už o rok staršiu dcéru N.. Obžalovaná nemala M. rada, strašne jej vadil, keď boli u svedkyne, kričala na neho, nadávala mu do dementov, debilov, odstrkovala ho od seba. N. mohla všetko, M. nič. Nesmel sa hrať s jej hračkami, aj keď on svoje nemal. Dali ho do kúta aj za to, čo spravila N.. Svedkyňa aj synovi dohovárala, že ako sa to chová, že M. je jeho syn, on má byť prvý a nie cudzie decko ale on s tým nič nerobil. Svedkyňa uviedla, že asi ho aj bili, nevie určite ale hlavne mu nedávali lásku. Obžalovaná maloletého nenávidela a obžalovaného navádzala proti nemu. Keď bola svedkyňa u nich na návšteve, N. nedovolila M. hrať sa s jej hračkami, keď ju svedkyňa vyhrešila, tak mal. N. povedala, že je dement a nevie sa hrať. Obžalovaná od seba M. odhadzovala, keď sa chcel pritúliť a hulákala po ňom, že je dement a že smrdí, tiež mu nedovolila aby sa približoval k W.Š.. Keď obžalovaný dovezol k nej M., kázal mu dávať len chleba. Svedkyňa mu ale dala normálne, čo bolo navarené, aj sladkosti dostal. A nikdy sa preto neposral. Doma mu furt hovorili, že keby si dá sladké, tak sa môže pokakať. Svedkyňa neznáša obžalovanú, takto mu vnuka dostala do ústavu, mala poslať sociálku na kontrolu. Hnevá sa aj na obžalovaného lebo je slabý a mäkký. Zle robili tomu M., veru zle, zlí na neho boli všetci.

Svedkyňa E. T., sestra obžalovaného pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 19.6.2020 uviedla, že keď maloletého mal obžalovaný, bolo dobre, ale zo strany obžalovanej, keď bol už s ňou, to bolo zlé. Tá sa o neho riadne nestarala a obžalovaný si nepovedal do toho svoje ako mal. Maloletý povedal pred svedkyňou že ho doma bijú, tiež mu nechceli dávať sladkosti a to obžalovaná, že sa po nich pokaká a ona to nebude po ňom utierať. Na svoje dve deti sa inak stará, tam je to dobre. Obžalovaný nebol chlap, mal povedať, nech sa správa aj k jeho synovi tak ako ku svojim deťom. M. jej hovoril, že mu niečo nedovolia jesť lebo sa vraj po tom pokaká. Svedkyňa vie, že mal. bol aj v Omšeni, tam to bolo strašné, bol tam keď mal dva mesiace lebo ho nechcela biologická matka a svedkyne ho nechceli dať, lebo že vraj by to bolo iba kvôli prídavkom. Tam kedy prišli na návštevu bol maloletý pokakaný, špinavý, nestarali sa tam o neho vôbec, zakázali im aj návštevy potom. To nebolo v zariadení, ale u rodiny, u tetky v Omšeni, keď bol obžalovaný vo väzení. Svedkyňa nevie presne, kedy začal chodiť do škôlky a kde chodil. Nevie odkedy chodí obžalovaný s obžalovanou. Chodili pravidelne soboty na návštevy ku obžalovaným do Nového Mesta. Keď tam chodili, práveže si nič nevšimla nezvyčajné, že by sa niečo dialo ale nevie si vysvetliť prečo to takto vyvrcholilo. Aj obžalovaní chodili k nim na návštevy. Bývali tam konflikty, že mal. N. zakazovala hrať sa M. s ňou a ďalšími deťmi. Svedkyňa nemôže povedať, že by

obžalovaní vulgárne hrešili na maloletého, akože také, že je sprostý to áno alebo debil ale horšie nie. Obžalovanú počula svedkyňa hovoriť maloletému aj slovo dement a to opakovane, keď sa deti hrali. Násilie svedkyňa žiadne nevidela. Maloletý podľa svedkyne bol vždy oblečený dobre, mal nohavice, ponožky, sveter, trigovicu, nemal nič roztrhané. Špinavý nebol nikdy, okúpaný bol vždy. Nevidela na maloletom nikdy žiadne zranenia. Keď bol maloletý u nich a mali si pre neho prísť hovoriť, že tam nechce ísť, lebo že ho tam bijú. Nepovedal ale nikdy, že kto ho má biť, či obžalovaný alebo obžalovaná. Po prečítaní výpovede, kedy mal svedkyňi povedať maloletý, že I. ho bila rukou aj varechou. Svedkyňa uviedla, že jej to maloletý nepovedal, o chvíľu, že je to pravda zasa. Potom zasa povedala, že jej maloletý jej nikdy nepovedal, kto ho zbil. Potom zasa povedala, že ho zbila I., obžalovaná. Svedkyňa po prečítaní opäť uviedla, že nevidela u nich, že by niekto maloletého udrel, odstrčil, nie je pravda to, čo bolo uvedené v prípravnom konaní, že videla údery. Svedkyňa odpovedala, že obžalovaných navštevovali iba v byte v Novom Meste nad Váhom, mali tam fajn, upratané, klobúk dole, čisto bolo. Maloletý bol šťastný, mal tam svoje hračky, ukazoval jej auto, lego. Mal tam oblečenie, ktoré bolo v skrini. Keď boli na návšteve videla ako jedol aj maloletý, dostával jedlo normálne, ale videla aj ako jedol v kuchyni, dospeli jedli v obyvačke, deti jedli spolu v kuchyni.

Svedkyňa V. Q., učiteľka v škôlke, kde bol maloletý asi dva týždne v lete 2018, pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 19.6.2020 uviedla, že obžalovaných nepozná, pozná maloletého, bol u nich dva týždne v škôlke. Keď prišiel, bol živší. Nebol zlý chlapec, len si vyžadoval pozornosť. Bral deťom hračky, keď sa ho svedkyňa pýtala prečo to robí, že sa to nemá robiť hovoril, že on doma hračky nemá. Pohladkala ho, postískali sa, potom už bol lepší, nie že agresívny. Vyžadoval si postískanie, pohladkanie. Po asi týždni si všimli, že chodí na prídavky na jedlo často, na to povedal, že on má doma iba suchý rožok. Denno denne zisťovali o ňom čo potrebuje, postískať, pohladkať, potom už ani nebral deťom tie hračky. Neskôr sa rozhovoril, že má poschodovú posteľ, kde musí spať tak aby sa nemohol dívať na televízor, to môže len jeho sestra. Keď sa jeho sestra učí, on musí byť ticho a nemôže sa vtedy hrať. Maloletý sa nevyjadril nikdy k telesným trestom. Po prečítaní jej výpovede z prípravného konania - že viac krát sa vyjadril, že doma dostával bitku, keď niečo spravil, uviedla, že to čo povedala na polícii, bola pravda lebo to je dva roky, vtedy to bolo čerstvé a si to pamätala lepšie. Chodil v tom istom oblečení. Oblečenie nebolo špinavé. Ale celé dva týždne to bolo to isté oblečenie. Vie to preto, lebo sa mu deti smiali, raz mal deravé slipy, a deti si to všimli aj na druhý deň, že má tie isté, preto sa mu smiali, tak si to všimla aj svedkyňa.

Svedkyňa R. W., pracovníčka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 24.7.2020 uviedla, že na základe oznámenia zo dňa 25.4.2017 monitorovali rodinu. Pri prvom stretnutí bola prítomná v byte u obžalovaných, boli tam prítomní obaja obžalovaný, maloletý M. aj N., maloletý bol komunikatívny, usmiaty, ukazoval im hračky, pôsobil spokojným dojmom, nebolo zistené žiadne zlé zaobchádzanie. Bolo cítiť, že vzťah k maloletému má vytvorený aj obžalovaná oproti neskôr roku 2018. V rámci šetrenia (2017) k oznámeniu musia osloviť aj viaceré inštitúcie, oslovili aj materskú škôlku, ktorá sa 26.4.2017 vyjadrila, že do škôlky ho vodí otec aj vyzdvihuje, občas jeho priateľka, osobná hygiena dobrá, vždy je čisto oblečený, nie je im známe, že by sa rodina nejakým spôsobom o maloletého nestarala. Taktiež neboli žiadne známky na maloletom ohľadom fyzického ubližovania. Navštívili osobne aj detskú doktorku. Uviedla, že nezanedbávajú rodičia zdravotnú starostlivosť. U obžalovaných boli vykonané ďalšie kontroly, šetrenie v rodine dňa 4.5.2017 aj 12.5.2017, tiež 5.5.2017 bolo oslovené Mesto - NMnV, ktoré neuvádzalo, že by malo nejaké podnety na obžalovaných. Na základe všetkých zozbieraných informácií a návštev vyhodnotili mieru ohrozenia dieťaťa ako „bez ohrozenia“ a oznámili to nadriadenému orgánu. Ďalej monitorovali rodinu až po ďalšom oznámení, v roku 2018 - návšteva v auguste dňa 15.8.2018. Tam bolo vidieť už viaceré rozdiely a odlišnosti v zmene pomerov aj po narodení ďalšieho dieťaťa, tiež ošatenia, mal. N. a W. mali nové veci, mal. M. mal oblečenie len v akomsi vreci na balkóne, rozdiely boli aj množstve hračiek i v tom ako sa obžalovaná vyjadrovala o mal. M.. Mal. mal vtedy len jednu hračku, macka pu. Sama obžalovaná uviedla, že chcela ísť na úrad práce, aby maloletý niekam išiel, že ich neposlúcha a nechcú ho. Tu bolo vidieť zásadný rozdiel oproti roku 2017. Potom vykonala pohovor v materskej škôlke, kde už svedkyňa nebola. Mal. uviedol pri pohovore, že v škôlke sa mu páči, doma občas mu nadávajú a sem tam mu dajú aj po zadku, teraz mu kúpili nové topánky, N. a W. dostávajú viac nového ale aj on dostal nové tepláky. Doma nie je dobre, lebo ma bijú, bijú ma stále keď niečo spravím, aj N. zbijú, keď niečo spraví. Viem si predstaviť byť niekde, kde je lepšie ako doma. Niekedy mi dávajú susedia piť vodu, mne aj N., nemali sme vodu, ja mám peknú fľašku ale mamina mi ju nechce dať aby som ju nepokazil. Otec maloletého hneď pri pohovore uviedol, že ako rodina nefungujú, nezvládajú maloletého M., neposlúcha oproti dcére partnerky. Myslí si, že by bolo ľahšie bez neho, aj oni by ľahšie fungovali, chce riešenie. Je zlý. Otec sa

vyjadril aj k trestom, nie v tom smere, že by trestal a bil len M., aj N., bolo to vtedy, keď niečo spravil niekto z nich. M. uviedla, že sa nechce o mal. starať, je zlý, nezvláda ho, v minulosti pohrýzol jej dcéru do prsníka, nevie mu to odpustiť. Bola by radšej keby od nich odíde preč. Následne sa hneď konalo po vyhodnotení miery ohrozenia o zverení dieťaťa inej osobe - biologickej matke, ktorá prejavila záujem, nechcela aby skončil v domove, šetrenie bolo vyhovujúce, bol jej neodkladným opatrením zverený, avšak následne ho po krátkom pobyte ani ona nechcela a nechala ho na úrade práce Trnava, ktorý ho zveril do starostlivosti detského domova Sereď. V roku 2017 vykonali 4 šetrenia v rodine + cez inštitúcie ako je uvedené vyššie, pretože si nemôžu dovoliť vykonať len jedno šetrenie, aby riadne vyhodnotili situáciu. Nebolo po všetkých šetreniach vyhodnotených žiadne ohrozenie pre dieťa. 24.4.2017 bolo prijaté oznámenie, dňa 25.4.2017 prebehlo prvé šetrenie v rodine, 26.4. - ,materská škola, 5.5. - Mesto NMnV, 28.4. - detská lekárka W. S., dňa 4.5. a 12.5.2017 - opätovné návštevy a šetrenia v rodine. V súčasnosti v rodine Č. sa nemonitoruje situácia. Až na podnet sudcu z tohto konania sa vykonalo šetrenie, kde to bolo vyhodnotených bez ohrozenia, všetko bolo v poriadku. Momentálne je maloletý v pestúnskej starostlivosti v Košiciach.

Svedkyňa X. W., suseda, pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 24.7.2020 uviedla, že si pamätá incident z leta dva roky dozadu, keď našla maloletého ako pil z kaluže a spal aj v aute (to bol jeden deň - posledné leto 2018, potom ho už odňali). Boli v aute celú noc, lebo ich sledovala. Zbadala ako pije vodu z kaluže. Zakričala aby sa šiel k nej napiť. Napil sa. Nanútila mu aj rožok. Vravil niečo v zmysle, že nemajú peniaze, neprišla výplata (tak nemôže byť oslava), že ich maminka vyhodila lebo sa pohádali. Ďalšia suseda to tiež videla ako spali v aute a hlásila to na sociálnu službu. Sociálna pracovníčka to potom išla šetriť. Svedkyňa pár krát na ihrisku videla maloletého. Na ihrisku boli aj obžalovaní a mal. N. I. bola chladná, jeho nebrala ako svojho syna, svoju dcéru mala ale veľmi rada, mali dobrý vzťah. Maloletému M. vždy nepekne odvrkla, nechaj ma, daj pokoj, choď sa hrať. Čo sa týka nadávok po prečítaní výpovede z prípravného konania ohľadom nadávok - vyjebanec, aby páčil do piče a podobné uviedla, že to bola pravda ale teraz si nepamätá už presne. Svedkyňa ale nevie, či to povedala obžalovaná alebo obžalovaný maloletému. To sa stalo vtedy, keď na ihrisku sa stalo, že maloletý nejako zhodil N., tak mu nadávali, Š. ho aj kopol a tam bola jedna pani na ihrisku, ktorá chcela volať policajtov, tak aj s ňou si tam nadávali. Keď mu dávala svedkyňa raz cukríky, zdalo sa jej akoby v živote nevidel sladké, bral a schovával po vačkoch, nedávali mu, on sa obzeral, či si vôbec môže zobrať. Aj cez prázdniny chodil maloletý do škôlky. Bol taký zlatý chlapec, nemal s inými deťmi konflikty. Mával bežné konflikty s N. - nevlastnou sestrou. Ona sa mu snažila rozkazovať. Svedkyňa uviedla, že nejaká jej suseda mala konflikt s obžalovanými kvôli maloletému ale že sa nejde do toho starať. Nevidela na maloletom nikdy modriny ani sa maloletý nestážoval nikdy. Nakoniec sa ukázalo, že nevidela ako spali v aute. Videla ich o polnoci, v noci ich nesledovala. Predtým vypovedala, že ich večer I. vzala domov. Tieto veci jej dávno vyfrčali z hlavy. Domnievala sa, že spali v aute. Ale nevie, či tam maloletý nakoniec bol. Bolo to asi dva roky dozadu. Boli tam celý deň. Potom nejako im už toho malého zobrali. Ona tam asi o 23 tej videla obžalovaného, tak si myslí, hoci nevidela, že tam asi bol aj maloletý.

Svedkyňa Y. G. Z., pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 25.9.2020 uviedla, že bola prítomná pri niektorých veciach, čo sa stali, pretože jej syn sa hrával s jej na ihrisku. Obžalovaná nebola k maloletému dobrá. Keď svedkyňa aj chcela niečo dať maloletému (sladkosť), obžalovaná mu to vytrhla a nechcela mu to dať, aj na ihrisku koláč, chrumky, sladkosti, jemu nedovolila, aj keď ona sama doniesla. Držali ho od toho bokom. Keď prišiel aj zo škôlky v lete, bolo 36 stupňov, bol veľmi teplo oblečený, nechcela ho ísť ani prezlieť, že skrátka tam bude sedieť. Vtedy jedna ich známa išla domov pre kraťasy a prezliekla maloletého. Týchto vecí skrátka bolo viac. Obžalovaná hovorila napríklad keď biologická matka maloletého poslala nízke výživné 23 eur, že tak sa aj maloletý bude mať, koľko jeho mater posielala. Všetko zlé bolo od obžalovanej, na obžalovaného svedkyňa nemôže povedať zlé, pokyny dávala obžalovaná. Ona maloletého doslova neznášala, aj to viac krát povedala. Svedkyňa sa s nimi stretávala v podstate pravidelne každý týždeň, niekedy aj viac krát do týždňa. K dcére obžalovanej sa správali pekne, boli tam rozdiely. Maloletá N. robila M. aj zle, aj ho capla. Svedkyňa počula ako obžalovaná hovorí maloletému M. výrazy ako aby držal hubu, tiež, že je hajzel. Keď o ňom obžalovaná rozprávala, opakovane sa vyjadrovala, že je hajzel. Oblečenie mal čisté, ale také z druhej ruky. Maloletá N. bola omnoho lepšie oblečená, šaty, sponky. Niekedy obžalovaná zakazovala maloletému aj sa vonku hrať, aby si nezašpinil veci. Svedkyňa raz robila vonku oslavu, mala tam koláče, sladkosti a obžalovaná číhala na maloletého aby niečo nedostal, potom mu dávali potajomky. Toto bolo vonku často, že mu nechcela dať. Obžalovaná hovorila, že mu nemôže dávať sladkosti, že je živý a robí zle, vymýšľa. Maloletý sa v podstate správal ako iné deti. Maloletý bol skôr taký utiahnutý, tichý. Svedkyňa raz videla ako obžalovaný

hodil po maloletom tašku až ho odhodilo a hovoril, nech ide domov, že uvidí. Svedkyňa bola raz u obžalovaných v domácnosti, keď si kúpili zajaca, doniesla im klietku, domácnosť bola uprataná, ale stal sa tam taký incident, že zajaca hladkali na gauči a keď sa chcel maloletý priblížiť a pohladkať ho, I. ho zhúkla aby si sadol, nech sa neopováži sa približovať. Nevie, či doma dostával jesť alebo piť maloletý.

Z prehratého obrazovo-zvukového záznamu z výsluchu mal. M. zo dňa 2.10.2019 vyplýva, že mal. M. uviedol, že keď býval s otcom a I. mu bolo dobre. Nevie ako dlho býval s obžalovanými, bývala s nimi aj sestra, N.. Nemá brata, mamina (I.) má bábätko W.Ú.. Mal rád obžalovaných aj N.. S tou boli na poschodovej posteli. Uviedol, že mal dosť hračiek, pri otázke ktoré uviedol, že iba jednu, macka Pú. N. mala veľa hračiek. Hrával sa aj s jej hračkami. Mali aj zajačika Mia, aj s tým sa hrával, nerobil mu zle, dával mu mrkvičku. S učiteľkami v škôlke mu bolo dobre, dobre aj doma bolo. Chodieval aj k babke, meno nevie, aj tam bolo dobre. Raz spal v aute, lebo ich I. vyhnala z domu a nemajú sa už vracat'. Prespal s tatinom v jeho aute, na sedačke. Nejedli nič, k babke ísť nemohli, lebo to mamina zakázala. Mal. ďalej uviedol, že rád papá, všetko, chleba s masťou ale neľúbi. Papal také u maminy a nechutilo mu to. Mamine povedal, že to nemá rád, aj tak mu to dala veľa krát papať. Mamina ho bila aj varechou po rukách, nespravil nič zlé ani nepokazil. Nikoho iného nebila. Tatino ho nebil. Chodil pre neho do škôlky, stále on. Chodil preto lebo I. nemá rád. Aj keď povedal, že má, nemá ju rád. Nemá ju rád preto lebo ho bila varechou po ruke a jeho to bolelo. N. nebila. Chodievali aj na ihrisko, kde mal kamarátov ale nevie uviesť akých. V domove teraz má kamarátov M. a X.. V domove je dobre. Oblečenie čo má tam dostal, z domu si neprinesol žiadne. Chcel by ísť ku tatinovi domov, aj za ním plače. Keď ho I. bila varechou, tatino povedal no no no. Veľa papal aj doma. Z hračiek má iba jedného malého macka Pú. V domove dostal aj veľkú opicu. Nebol schovaný v šuflíku, spal len v postieľke. Na výlety nechodili, iba k babke. Chodili aj na kúpalisko. Veci na oblečenie mal doma v skrini. Nemal rád chleba s masťou. Doma jedol aj ryžu, mäsko. Obľúbený mal jogurt. Papal ho jedenkrát. Má rád minerálku, doma ju pil. Z kaluže nepil. Na ihrisko doma nechodili, hrali sa na tráve. Nikto ho doma nevyhrešil. V noci sa schovával pod paplón lebo sa bál tmy. V posteli sa aj dovracal, upratal to s tatinom. V domove sa hrá tak, že sa schováva pred tebou, doma sa ale tak nehral, iba s mackom Pú, s inými hračkami sa nehral.

Zo správy W. O. W., z detskej psychiatrickej ambulancie zo dňa 21.11.2019 vyplýva, že maloletý M. je umiestnený v domove v Seredi, ich vyšetreniu predchádzalo psychologické vyšetrenie, kde boli popisované znaky týraného dieťaťa. Pri prvovýšetrení uzatvára chlapcov stav ako Emocné poruchy v detstve F93.8, prejavujúce sa u chlapca hlavne v narušenej socializácii (neprimerané reakcie voči okoliu), na jednu stranu prílišná neselektívna prichylnosť k dospelým aj deťom, na druhú stranu neadekvátne vzorce správania pri nadväzovaní vzťahov (agresivita voči druhým), v konfliktných situáciách či pri nevhodnom sklone k afektívnym reakciám, k agresivite voči okoliu aj voči sebe. Fyzické známky týrania u maloletého nepozorovala.

Zo správy Materskej školy Nové Mesto nad Váhom, B. XX, Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.10.2018 vyplýva, že maloletý M. navštevoval ich škôlku od 1.12.2015 do 31.8.2018. Bol živý až hyperaktívne dieťa. Kamarátom zámerne neublížoval no vyžadoval si pozornosť, tým že neustále vyrušoval, nedokázal udržať pozornosť, nedokázal sa sústrediť na jednu hru a svojím správaním narúšal aj výchovno-vzdelávaciu činnosť (odbiehal vykrikoval). Občas vzal kamarátom hračku lebo sa s ňou chcel hrať no nebol zákerný. Na základe uvedených problémov bolo dieťa odporúčané do Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie. V materskej škole vedel poďakovať a tešiť sa z každej maličkosti. Často sa potreboval pritúliť, postíškať a nadobudnúť pocit že ho má niekto rád. Doma sa mu pozornosti nedostávalo, do škôlky chodil rád. Správanie maloletého sa zhoršilo po narodení jeho súrodenca. Otec bol upozorňovaný, že M. vyrušoval a neposlúchal, dohovárал mu už aj v šatni a zvyšoval na neho hlas, bol nahnevaný. Maloletý chodil v obnosených, no čistých veciach. Niekedy mu aj učiteľky priniesli, kúpili nejaké veci. V materskej škole sa nikdy nevyjadril, že bol veľmi hladný, vždy však všetko zjedol a každý deň si vypýtal aj prídavok. Občas spomenul, že otec mu dal papať, keď sa vrátil z práce. Pri rozhovore spomenul, že na rodinných výletoch dostal pri obede iba polievku a druhé jedlo až keď N. nechala. Dojedal po nej. Väčšinou ho vyzdvihoval zo škôlky otec. V školskom roku 2017/2018 sa stalo asi 2x, že ho na čas nevyzdvihli. Telefonicky bolo oznámené družke, tá ho odmietla prísť zobrať a tak musel prísť otec z práce a vyzdvihnúť ho. Počas školských prázdnin bola N. doma a M. v materskej škole. Niekedy prišiel maloletý do škôlky s plačom, že tato, mama mu nechceli dať pusu lebo neposlúchal. Chýbalo mu veľa lásky. Mama mu zakazovala hrať sa s legom a zakazovala mu pozerať televízor. Nebol prihlásený na mimoškolské aktivity. Keď boli na prechádzke, najskôr išla mama s kočiarom a s N. a M. vždy krok za nimi. Nepáčilo sa im ako robia rozdiely medzi deťmi. Otec prijal dcéru družky ako svoju

ale družka M. nie. Myslia si, že otec ho radšej dával do škôlky, keď videl ako sa k nemu správa družka. V posledných mesiacoch zaznamenali aj, že mal natrhnuté uško, čo sa dlhšie hojilo avšak nikdy im nepodal, čo sa stalo.

Z pedagogického hodnotenia mal. M. v materskej škole zo dňa 31.3.2017 vypracovaného školským špeciálnym pedagógom pre materské školy vyplýva, že u maloletého od nástupu do materskej školy pretrvávajú problémy v správaní, ktoré sa zhoršujú. V prostredí materskej školy opakovane pretrvávajú ťažkosti so vzdorovitým a opozičným správaním dieťaťa. Odmieťa plniť požiadavky učiteľiek, pravidiel. V jeho správaní sa prejavila aj agresivita v interakcii s učiteľkami (zaháňa sa rukou, poškríbal učiteľku). Neprejavuje záujem o spoločné aktivity s deťmi, pri činnosti vydrží len veľmi krátko, potom svojím správaním vyrušuje aj ostatné deti, behá, vykrikuje, vráža do detí, schválne sa smeje, ľahne si na koberec). Výraznejšie konflikty s deťmi nemá, je skôr samotár, deti ho pri hrách nevyhľadávajú. Občas deťom berie hračky, ničí im ich vytvorené hry, stavby, ale aj práce, ktoré deti vytvorili. Jediná hra, ktorá ho dokáže zaujať je hra s legom. Vyskytujú sa u neho ťažkosti s dodržiavaním denného režimu, pri riešení konfliktných ale aj bežných situácií reaguje na pani učiteľky negatívne, krikom, hnevom, provokatívnym a drzým správaním. Kognitívne schopnosti má nerovnomerné. Pozornosť je krátkodobá, nie je schopný sústrediť sa na spoločnú činnosť. O edukačné aktivity neprejavuje záujem, ani o grafomotorické a výtvarné aktivity. Správanie je impulzívne, má nedostatočnú výdrž pozornosti, roztržitosť, výkyvy v správaní. Svojím problémovým správaním výrazne narušuje edukačné aktivity a činnosti v materskej škole.

Zo správy materskej školy Nové Mesto nad Váhom, pracovisko N. XX zo dňa 9.10.2018 vyplýva, že maloletý navštevoval materskú školu počas jarných a letných prázdnin celý august 2016, celý júl 2017 a jarné prázdniny v roku 2018 19.2.-23.2.2018. Maloletý nebol vyslovene zlý, občas sa nevhodne správal, rodičov neupozorňovali. Mal pravidelnú dochádzku aj vtedy, keď nebola v materskej škole N.. Niekedy sa stalo, že pre N. prišla matka už o 12tej ale M. nechala v materskej škole až do odpoľudňajších hodín. Maloletý chodil v starších obnosených veciach, niekedy boli aj znečistené. Jedlo skonzumoval všetko a často chodil aj na prídavky. Nikdy sa nesťažoval na problémy v rodine. Keď pre neho prišla M., nikdy ho neobjala, neprivilala sa s ním. Veľmi často prichádzal za učiteľkami aby sa s nimi postískal.

Zo správy materskej školy Nové Mesto nad Váhom, B. XX, pracovisko X. XX, Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.10.2018 podpísanej dvomi učiteľkami a zást. Materskej školy vyplýva, že maloletý navštevoval túto škôlku v mesiaci august 2018. Je pravdou, že vyvolával konflikty v kolektíve ale po rozhovoroch sa vedel ospravedlniť, vedel kladne spolupracovať. Učiteľky zo začiatku upozornili otca na nevhodné správanie M. - vulgarizmy, kazenie hračiek. Otec ihneď dohovára maloletému, že je v inej škôlke má sa správať slušne. Privádzal a odvádzal ho iba otec. Maloletý rozprával o rodine: že mu nedajú raňajky - má sa najesť v materskej škole, že má iba jednu hračku - Macka Pú, tato ho večer sprchuje, doma mu druhé tričko nedajú - celý týždeň mal len jedno oblečenie).

Zo správy W.. W. S., všeobecnej lekárnky pre deti a dorast zo dňa 10.10.2018 vyplýva, že maloletý M. bol v jej starostlivosti od 1.4.2016 do 1.9.2018, za ktoré obdobie ho videla len pri plánovaných preventívnych prehliadkach, poslednej 25.5.2018, nemá vedomosť o známkach zanedbávania ani ich objektívne neidentifikovala.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom zo dňa 15.5.2017 vyplýva, že úrad vykonal dňa 25.4.2017 šetrenie sociálnych pomerov v domácnosti otca maloletého M. Č.. Prítomný boli obžalovaní, mal. M. F. N.. Otec sa vyjadril, že nič z anonymného oznámenia nie je pravda. Maloletého netýrajú fyzicky ani psychicky. I. M. má s maloletým vytvorenú citovú väzbu. Maloletý M. bol počas celého sociálneho šetrenia usmiaty, spokojný a komunikatívny. Pobehoval po izbe, ukazoval im hračky, ktoré sú jeho. Oboch dospelých oslovoval ocino, mamina. Zo správy ďalej vyplýva, že rodina obýva 1-izbový nájomný byt so samostatnou kuchyňou a príslušenstvom. Maloletý má v izbe svoju posteľ, izba zariadená potrebným nábytkom. Maloletý má vytvorený priestor pre odpočinok aj hru. Domácnosť po hygienickej stránke udržiavaná, v čase šetrenia zistená dostatočná zásoba potravín, hygienických potrieb i oblečenia pre maloletého M.. Podľa vyjadrenia otca, B. N. (biologická matka) sa o maloletého nezaujíma vôbec, výživné neplatí. Vykonaním opakovaných sociálnych šetrení, pohovorom s maloletým M. ako i vyžiadaním správ z Mesta, od detskej lekárnky W.. W. S., z MŠ Nové Mesto nad Váhom neboli úradom zistené závažné nedostatky nasvedčujúce zanedbávaniu starostlivosti o maloletého M., zároveň

bola Úradom vyhodnotená miera ohrozenia - „bez ohrozenia“. Z toho dôvodu nie je potrebné prijímať ďalšie opatrenia v zmysle zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálno-právnej ochrane detí a sociálnej kuratele. Uvedené skutočnosti vyplývajú aj z úradného záznamu pracovníčok Úradu práce zo dňa 25.4.2017.

Z úradného záznamu zamestnankyň Úradu práce zo dňa 12.5.2017 vyplýva, že aj daný deň vykonalí šetrenie týkajúce sa maloletého.

Z posúdenia životnej situácie dieťaťa - maloletého M. spísaného pracovníčkami Úradu dňa 15.5.2017 vyplýva, že starostlivosť rodičov o dieťa je vo všetkých oblastiach zabezpečená. Tiež kladne vychádzajú jednotlivé zložky týkajúce sa vývinu (fyzického, rozumového, citového, sociálneho, morálneho) maloletého. Vyhodnotenie miery ohrozenia maloletého - bez ohrozenia.

S maloletým M. bol vykonaný pohovor aj dňa 4.5.2017, kedy neboli spozorované znaky podvýživy, obezity, telesného ani iného týrania dieťaťa. Nebola spozorovaná napätá situácia v rodine, deti sa k sebe správali prirodzene, nebolo medzi nimi vidieť uprednostňovanie niektorého z nich. Maloletý počas pohovoru uviedol, že bol v škôlke kde má veľa kamarátov, dobré tety učiteľky, sem tam i neposlúcha. Mamina a ocina má rád, aj N., s ktorou sa aj pohnevajú ale hrajú sa spolu. Mamina dobre varí, najradšej má mäso s ryžkou. Počas pohovoru pôsobil spokojne, chcel sa s nimi hrať s hračkami, ktoré mali v byte.

Zo správy Nového Mesta nad Váhom zo dňa 2.5.2017 vyplýva, že maloletý M. žije s otcom, Š. Č. a priateľkou I. M., ktorá má 6-ročnú dcéru N. a ktorá t.č. čaká ďalšie dieťa. Otec maloletého pracuje na smeny. Matka maloletého - B. N. má žiť s priateľom v Galante, súdom určené výživné platí nepravidelne. Žijú v mestskom nájomnom 1-izbovom byte na ul. V. XX. Nájom riadne platia. Voči mestu nemajú nedoplatky, v súvislosti s touto rodinou mesto nedostalo žiadne oznámenia, či podnety.

Zo správy Materskej školy, B. XX, Nové Mesto nad Váhom zo dňa 26.4.2017 vyplýva, že maloletý M. navštevuje škôlku od 1.12.2015, pravidelne. Vodí ho zvyčajne otec, aj poobede vyzdvihne. Občas dieťa prevezme otcova priateľka. Maloletý je vždy vhodne a čisto oblečený, osobná hygiena u dieťaťa udržiavaná na dobrej úrovni. Nie sú známe žiadne okolnosti, že by sa otec o dieťa nestaral. Známky nejakého fyzického ubližovania neboli pozorované. Výkyvy v tejto oblasti neboli zaznamenané. Dieťa sa správa primerane veku, oproti minulému školskému roku je aktívnejšie, viac sa zapája do spoločenských hier s deťmi a k učiteľkám sa správa slušne. Deťmi nie je odmietaný. Nemajú žiadne vedomosti alebo podozrenia, že by dieťa bolo šikanované v rodine, zanedbávané alebo že by bolo vystavené neštandardnému správaniu. Spolupráca a komunikácia s otcom sa ukazuje ako dobrá, zaujíma sa o dieťa, prípadné napomenutie zo strany učiteľiek rešpektuje a berie na vedomie.

Z úradného záznamu pracovníčok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom zo dňa 15.8.2018 vyplýva, že Úrad vykonal sociálne zisťovanie v predškolskom zariadení v Novom Meste nad Váhom na X. ulici, počas ktorého bol vykonaný aj neformálny pohovor s maloletým M.. Pri pohovore s maloletým bola prítomná aj učiteľka predškolského zariadenia, ktorá uviedla, že maloletý je u nich iba týždeň ale za ten čas si všimli, že sa nevie dojesť. Keby mohol, zjedol by aj tri obedy. Keď sa ho pýtali, či doma raňajkoval, povedal, že nie, lebo doma majú málo chlebička. V oblečení, čo má teraz, je už celý týždeň - tričko s dierou, staršie tepláky, odlepujúca sa papučka. Pracovníčkam Úradu maloletý M. uviedol, že sa s nimi chce rozprávať, sedel na stoličke a komunikoval. Uviedol, že v tejto škôlke sa mu páči viac, má tu aj kamarátov, I. nehovorí mama, len I.. Niekedy doma poslúcha, niekedy neposlúcha. Občas mu nadávajú a bachnú po zadku. Teraz mu kúpili nové topánky, N. a W. dostávajú oblečenie, dostávajú viacej, teraz aj jemu kúpili tepláky. Doma mu dobre nie je, iba v škôlke lebo doma ho bijú, bijú ho stále, keď niečo spraví, tak ho zbijú, zbijú aj N., keď niečo spraví. Bije ho tato. Nezbijú ho len vtedy, keď nič nespraví. Vie si predstaviť byť niekde tam kde je to podobné ako v škôlke, viac ako doma. Má iba jednu hračku, Macka Pú, N. má najviac hračiek, W. má trochu menej, niekedy sa aj s N. bije. Niekedy aj plače. Niekedy mu dávajú susedia piť vodu aj jemu aj N.. Nemali vodu. Doma má peknú fľašu ale mamina mu ju nechce dať aby ju nepokazil. Fľašu má len položenú, má ju len tak. N. ju môže používať. S babkou sa nestretáva, mamina ho tam nepustí, aj by tam išiel, ale mamina s tatinom ich tam nepustia. Na predvolanie sa na Úrad dostavili za účelom vyjadrenia k oznámeniu týkajúcemu sa maloletého M. jeho otec Š. Č. a jeho družka I.F. M.. Obžalovaný uviedol, že s maloletým bol vonku do 22-hej, nebol bez dozoru. V škôlke sa mu sťažujú, že je zlý, ničí veci, neposlúcha. Boli s ním aj v Centre pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie v Novom Meste nad Váhom, asi tri krát. Neodporučili ho do prvého ročníka, mal by ísť na logopédiu. Ako rodina nefungujú a to kvôli maloletému M.. Keby bol aj dohľad, tak by to nefungovalo dlhšie ako pol roka, potom by sa to zmenilo. Maloletý neposlúcha a dcéra partnerky je uvedomelá a vie ako sa správať, preto jej nedohovárajú. Priznal, že sú rozdiely medzi deťmi. Myslí, že by to bolo bez neho ľahšie aj oni by lepšie fungovali. Chce riešenie, inak nevie situáciu riešiť

len ho dať preč, je zlý. A nevie, či je to vôbec jeho syn, nerieši to. Maloletý nie je v žiadnom kontakte so svojou matkou ani s jej rodinou. Ako rodina kvôli maloletému nefungujú. Včera maloletému povedali, že pôjde preč lebo neposlúcha, on sa hral, nereagoval. Obžalovaná uviedla, že sa nechce starať o maloletého M., nezvláda ho, pretože je zlý a nevie sa správať. Nemá k maloletému vzťah a nemá ho rada. V minulosti jej pohrýzol dcéru N. do prsníka a nevie mu to odpustiť. Nemá následky. Nechcel maloletého, už to nezvláda. Bola by radšej, kebyže od nich odíde a je niekde umiestnený. Vyhrážali sa jej, že keď dá maloletého preč, tak jeho babka sa postará, aby im zobrali W..

Na základe uvedených zistení podal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny dňa 16.8.2018 na súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia mal. M. do starostlivosti matky B. N..

Neodkladným opatrením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 6P/48/2018 - 13 zo dňa 20.8.2018, právoplatným dňa 6.9.2018 bol maloletý M. Č. zverený do osobnej starostlivosti matky B. N.. Súčasne nad starostlivosťou maloletého bolo nariadené výchovné opatrenie - dohľad. Otcovi bolo určené výživné.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava zo dňa 10.9.2018 vyplýva, že hoci biologická matka B. N. prejavila o maloletého M. záujem zabezpečovať mu starostlivosť, na základe šetrenia pomerov majú za to, že ani u matky nie je prítomnosť maloletého žiadaná a s prihliadnutím aj na pomery, v akých matka žije, je zrejme, že nedokáže maloletému zabezpečiť vhodné a podnetné prostredie, kde by jeho vývoj napredoval, práve naopak. V čase šetrenia, matka bola vo vysokom štádiu tehotenstva, napriek tomu, že ide o rizikové tehotenstvo, fajčila naďalej cigarety. Maloletý uviedol, že nechodí vôbec von, je iba doma, uviedol, že mu je lepšie ako u otca, pri každej odpovedi udržiaval očný kontakt s matkou. Úrad zistil nízku úroveň osobnej hygieny u matky, tiež, že maloletý nemá dostatočný priestor na odpočinok a hru, takmer celý priestor zaberá iba posteľ. Oblečenie maloletého bolo v jednom igelitovom vreci, matka uviedla, že v skrini nemá miesto. V šatníkovej skrini však bol dostatok voľného priestoru.

Uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 0PPOm/5/2018 - 21 zo dňa 2.10.2018 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým sa maloletý M. Č.S. dočasne zveril do starostlivosti nahrádzajúcej starostlivosť rodičov, do starostlivosti Detského domova, A. Hlinku 1136/11, Sereď.

Neodkladným opatrením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 8P/16/2020 - 34 zo dňa 6.4.2020 bol maloletý M. Č. odovzdaný do osobnej starostlivosti R.. F. K., N..

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 5P/27/2016 - 16 zo dňa 24.10.2016, právoplatným dňa 23.3.2017 bol nad maloletým M.I. Č. zrušený dohľad, uložený rozhodnutím Okresného súdu Trenčín č.k. 30P/378/2010 zo dňa 27.10.2014.

Vydaniu rozhodnutia predchádzalo aj zhodnotenie účinnosti výchovného opatrenia - dohľadu, Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom, kde bola vyhodnotená miera ohrozenia maloletého: bez ohrozenia.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice zo dňa 14.10.2020 vyplýva, že maloletý je zverený do pestúnskej starostlivosti pani K., ktorá zabezpečuje jeho starostlivosť a výchovu v 2-izbovom byte, kde má dobré podmienky, domácnosť na veľmi dobrej úrovni. Má k dispozícii vlastnú izbu. Je žiakom 2.ročníka základnej školy, je zapísaný do dvoch záujmových krúžkov. Maloletý je sledovaný v pedopsychiatrickej ambulancii, psychologickej ambulancii z titulu zotavovania sa z minulosti prežitých tráum. Má diagnostikovanú poruchu pozornosti. Je sledovaný aj v Centre pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie v Košiciach. V súčasnosti nie je medikamentózne liečený. Pestúnka zhodnotila adaptáciu maloletého na pestúnsku starostlivosť ako veľmi dobrú, vznikla medzi nimi prirodzená citová väzba. Pri pohovore bol maloletý komunikatívny, bezprostredný, pestúнку oslovoval mamka. Bolo zrejme, že sa cíti dobre. Z verbálnych aj neverbálnych prejavov maloletého bolo zjavné, že medzi pestúnkou a maloletým je vrúcny citový vzťah a silná citová väzba pestúanky voči maloletému ako aj maloletého voči pestúнке. Pestúnska starostlivosť v celom rozsahu spĺňa svoj účel.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom zo dňa 15.7.2020 na maloleté deti N. M., I.. XX.X.XXXX (dieťa obžalovanej) a maloletého W. M., I.. XX.X.XXXX (spoločné dieťa obžalovaných) vyplýva, že rodina už býva v staršom rodinnom dome, v domácnosti bola spozorovaná dostatočná zásoba potravín, oblečenia, hračiek, hygienických potrieb, neboli spozorované na deťoch

znaky podvýživy, obezity, telesného ani iného týrania maloletých detí. Nebola spozorovaná ani napätá atmosféra v rodine, maloleté deti sa k sebe správali prirodzene, nebolo vidieť uprednostňovanie žiadneho z nich. Spoločne ako rodina pôsobili harmonicky. Potreby maloletých detí sú napĺňané.

Na hlavnom pojednávaní boli oboznámené prehratím na technickom zariadení aj rodinné fotografie predložené obžalovanými, z ktorých v podstate vyplýva, že maloletý M. chodil s rodinou aj na výlety, dostával aj sladkosti, jedlo, z väčšiny fotografií však nie je možné určiť z akého časového obdobia sú s výnimkou tých, kde sú fotky aj za prítomnosti mal. W. (spoločné dieťa obžalovaných, narodený 22.8.2017).

Na hlavnom pojednávaní boli vykonané aj ďalšie dôkazy tak ako to vyplýva zo zápisníc o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 208 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona kto blízkej osobe alebo osobe, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobí fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie

- a) bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť,
 - b) bezdôvodným odopieraním stravy, odдыхu alebo spánku alebo odopieraním nevyhnutnej osobnej starostlivosti, ošatenia, hygieny, zdravotnej starostlivosti, bývania, výchovy alebo vzdelávania,
 - c) nútením k žobrotě alebo k opakovanému vykonávaniu činnosti vyžadujúcej jej neúmernú fyzickú záťaž alebo psychickú záťaž vzhľadom na jej vek alebo zdravotný stav alebo spôsobiteľ poškodiť jej zdravie,
 - d) vystavovaním vplyvu látok spôsobiteľných poškodiť jej zdravie, alebo
 - e) neodôvodneným obmedzovaním v prístupe k majetku, ktorý má právo užívať,
- potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

(3) Odňatím slobody na sedem rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa konštantnej judikatúry týraním osoby v zmysle ustanovenia § 208 ods. 1 Trestného zákona sa rozumie také zlé zaobchádzanie, ktorým páchatel' prejavuje hrubší stupeň necitlivosti a bezohľadnosti, vyznačujúci sa určitou mierou trvalosti, prípadne aj sústavnosti, pričom sa však nevyžaduje, aby blízkej osobe alebo zverenej osobe vznikla ujma na zdraví. Musí však ísť o konanie, ktoré blízka osoba alebo zverená osoba pre jeho intenzitu, hrubosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. Trvalosť konania páchatel'a je pritom potrebné posudzovať v závislosti od intenzity zlého nakladania. Dlhšie trvanie inkriminovaného stavu môže byť v jednotlivých prípadoch nahradené intenzitou útokov. Pre záver o tom, že konanie páchatel'a naplňuje znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 208 ods. 3 písm. d) Trestného zákona, teda týrania závažnejším spôsobom konania po dlhší čas (§ 138 písm. b/), sa vyžaduje, aby konanie bolo nielen ohraničené dlhším časovým úsekom napríklad obdobím viacerých rokov, ale aby toto konanie bolo stále, dlhodobé nemenné, aby jeho intenzita neklesala a aby toto konanie po celé obdobie konštantne poškodena osoba pociťovala ako ťažké príkorie. Logicky preto týrania závažnejším spôsobom konania po dlhší čas sa nemožno dopustiť v prípade, ak síce jednotlivé činy skutkovej podstaty sa udiali i opakovane, avšak v určitom čase ešte neboli takej intenzity, že by v poškodenej osobe vyvolávali pocity ťažkého príkoria.

Podanou obžalobou sa obžalovaným kládlo za vinu spáchanie zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Súd po vykonanom dokazovaní dospel v konečnom dôsledku k záveru, že obžalovaní spáchali na maloletom M. zločin týrania blízkej a

zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozsudku, súd potom kvalifikoval ich konanie iba podľa základnej skutkovej podstaty.

Základnými predpokladmi pre uznanie obžalovaných vinnými zo spáchania stíhaného skutku je samotné preukázanie, že sa skutok, pre ktorý bola na obžalovaných podaná obžaloba stal, že je trestným činom, a že bolo preukázané, že skutok spáchali obžalovaní. V tomto prípade súd vykonaným dokazovaním pri hodnotení dôkazov nielen jednotlivito ako aj súhrnne vo všetkých súvislostiach nadobudol jednoznačné a nespochybniteľné presvedčenie, že skutok sa stal, že je trestným činom a že ho spáchali práve obžalovaní a to ako trestne zodpovední páchatelia tak z hľadiska veku ako aj príčetnosti.

Na začiatok súd považuje za potrebné uviesť, že obžalovaní v podstate spáchanie skutku výslovne nepopreli, i keď subjektívne svoje konanie nevnímali ako „týrajúce“. Odpor proti trestnému rozkazu nepodali. Na hlavnom pojednávaní síce neurobili vyhlásenie o vine, avšak z vyjadrenia obhajcu v stanovisku k obžalobe vyplynulo, že situácia by bola odlišná v prípade právnej kvalifikácie iba podľa základnej skutkovej podstaty. Svoje konanie (aj keď nie určito špecifikované ktoré presne) aj oľutovali ako i následky, ktoré nastali u maloletého M.. Svoje konanie sa snažili skôr zdôvodňovať výchovnými prostriedkami, ktoré aplikovali na maloletého (ako aj tým, že bol zlý, neposlušný), i keď už na tomto mieste je potrebné uviesť, že v prípade obžalovaných sa nejedná len o nejaké prvky výchovy, ktoré by mohli spôsobiť nedostatok subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, teda úmyselného konania. Už len samotné vulgárne a ponižujúce výrazy adresované maloletému, že je „debil, dement, hajzel, že smrdí, že je vyjebanec, nech páli do piče“ nemajú podľa názoru súdu nič spoločné s výchovou maloletého dieťaťa, tiež nútenie maloletého jesť chleba s masťou (nedanie mu opakovane iného jedla obžalovanou), keď masť nemá rád, pričom nemôže obstať, že by to obžalovaná nemohla vedieť. Preto aj celé konanie obžalovaných bolo potrebné hodnotiť v celom kontexte, nie samostatne a izolovane, prípadne porovnávať jednotlivé nimi použité „metódy výchovy“ s metódami používanými v iných rodinách. Tiež nemožno opomenúť robenie výrazných rozdielov medzi M. a maloletou N., dcérou obžalovanej, neskôr k maloletému W., ktoré čiastočne pripustili aj obaja obžalovaní ale potvrdili aj svedkovia. Súd tým chce povedať aj to, že v normálne fungujúcej rodine pri výchove maloletých nie každé napomenutie, pokarhanie dieťaťa, či slabší úder po zadku, prípadne poslanie do kúta je automaticky týraním. Pri rozhodovaní podľa názoru súdu však ale nemožno úplne opomenúť vnímanie použitých prvkov výchovných metód zo strany obžalovaných a ich vysvetlenie, tiež celkové rodinné priestorové, sociálne (malý jednoizbový byt, či spočiatku slabší zárobok), či osobné (tehotenstvo obžalovanej a následne narodenie ďalšieho dieťaťa do malej domácnosti) pomery obžalovaných, tiež to, že ich konanie nebolo rovnaké od začiatku výchovy, nedostatočne odhadli, v podstate neodhadli vôbec skutočné potreby maloletého, čo malo za následok jeho stupňujúce sa negatívne, agresívne (neposlušné) správanie (viď znalecký posudok znalkyne J.) a následne ešte prísnejšie pristupovanie obžalovaných k maloletému a vytvorenie tak začarovaného kruhu, vyúsťujúce zo strany obžalovanej až k nenávisti k maloletému, pričom obžalovaní ešte viac trestali maloletého nielen fyzicky ale aj formou iných trestov, nevyhnutiu oblečenia celý týždeň, rôznymi zákazmi napr. sladkostí, používania hračiek (iba jednu hračku mal v čase odňatia v auguste 2018, macka Pú od biologickej matky), izoláciou kľučaním v kúte, odkladaním oblečenia vo vaku na balkóne, odstrkovaním, ponižovaním a tiež správaním výrazne odlišným od ostatných maloletých detí. Tento stav sa postupne zhoršoval, pričom v čase odňatia maloletého v auguste 2018 sa obžalovaní už výslovne vyjadrili, že ho nechcú, že je zlý a chcú sa ho zbaviť.

Súd mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že obžalovaní sa dopustili spáchania skutku tak, že „v bližšie presne nezistenom čase v období po 12.5.2017 do 16.08.2018 v Novom Meste nad Váhom na ul. V. XXXX/XX a inde, maloletého M. Č., I. XX.X.XXXX opakovane ponižovali, používali voči nemu urážlivé výrazy ako aj vulgárne nadávky, pričom maloletému neposkytovali plnohodnotnú stravu v požadovanom množstve a kvalite, obmedzovali ho v požívaní sladkostí, aj keď ostatné deti dostali, odopierali mu nevyhnutnú osobnú starostlivosť, riadne ošatenie a hračky a taktiež maloletého neprimerane trestali, a to fyzickými trestami, najmä údermi rukou a varechou po zadku a rôznych častiach tela, pričom tak konali najmenej raz za týždeň, izolovali ho od ostatných členov domácnosti, nútili ho kľučať v kúte na kolenách, čím maloletému M. Č.W., I. XX.XX.XXXX spôsobovali fyzické utrpenie a psychické utrpenie a maloletý ich konanie pociťoval ako ťažké príkorie“. Uvedené mal súd za preukázané čiastočne aj výpoveďou samotných obžalovaných Š. Č., I. M. ale aj na hlavnom pojednávaní vypočutých svedkov W. S. Z., E. L., W. W. I., E. T., V. Q., R. W.L., X. W., Y. Z. G., tiež čítaním svedeckej výpovede G. Č., výsluchom znalkyň B. W. S. J., W. S. Q., prehratím obrazovo-zvukového záznamu z výsluchu mal.

M. Č. ako aj z oboznámených listinných dôkazov, najmä správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, správ materských škôlok. V kontexte hodnotenia dôkazov súd musí uviesť, že špecifiká posudzovaného prípadu týkajúce sa spáchania trestného činu na maloletom, ktorý je ešte vo veku, kedy nemožno od neho očakávať, že samostatne dokáže pri výsluchu popísať všetky skutočnosti, ktoré prežil v takom rozsahu ako je tomu pri staršom maloletom, prípadne dospelom svedkovi aj pri prihladnutí k tomu, že na polícii vypovedal až viac ako rok potom ako bol odňatý zo starostlivosti obžalovaných (v auguste 2018 - mal 6 rokov) a dočasne zverený biologickej matke, si vyžadujú aj osobitnejší prístup, najmä prihladnutie aj na tie skutočnosti, ktoré maloletý uvádzal pracovníčkam Úradu v auguste 2018 pri jeho odnímaní, ktoré následne popísali ako svedkyne na hlavnom pojednávaní, tiež prihladnutie na skutočnosti uvádzané maloletým pri psychodiagnostickom vyšetrení znalkyni J. v rámci interview ale aj spontánnych vyjadrení maloletého, ktoré znalkyňa na hlavnom pojednávaní podrobne popísala. Znalkyňa pritom uviedla, že výpovednejšiu hodnotu má to, čo maloletý povie u znalca na vyšetrení, pretože odpovede prichádzajú spontánne, nie na pokladané sugestívne otázky v rozptyľujúcom prostredí za účasti viacerých osôb (na polícii), maloletý u nej ani nevie prečo tam vlastne je. Ide pre neho o formu hry, v rámci ktorej sa navodzujú rôznymi formami situácie, kedy maloletý spontánne uvádza relevantné informácie ku skutku. V tomto smere súd ale zohľadnil aj to, že aj tento dôkaz (ako aj všetky dôkazy) je potrebné vyhodnocovať nielen jednotlivo ale aj v kontexte s ostatnými dôkazmi, ani tento dôkaz nemôže byť jediný. Je zrejmé, že znalkyňa vyšetrovala maloletého až niekoľko mesiacov po tom ako bol odňatý zo starostlivosti obžalovaných a umiestnený po odňatí aj od biologickej matky v detskom domove. Maloletý potom extrahuje z okolia aj výrazy, ktoré nie sú úplne zodpovedajúce jeho veku (napríklad u znalkyne uvádzal, že ho doma týrali, ktorý výraz predtým nikdy nepoužil). Podstatné ale je, že sa nevyžaduje podľa názoru súdu pre usvedčenie obžalovaných samostatný priamy dôkaz - výsluch maloletého po vznesení obvinenia v takom rozsahu aby sám popísal všetky skutočnosti, ktoré sa u nich doma diali. Tiež si s odstupom času maloletý viac zidealizoval otca, obžalovaného, u ktorého pri výsluchu na polícii uviedol, že ho ani nebil, hoci predtým tvrdil, že ho bili obaja obžalovaní, ktorá skutočnosť však nebola sporná pretože aj sám obžalovaný pripustil, že maloletému dával po zadku a zbil ho aj varechou, keď ju mal „po ruke“. Podľa názoru súdu s prihliadnutím k vyjadreniu znalkyne, ani čiastočne odlišná výpoveď maloletého pri výsluchu na polícii nespôsobuje nevierohodnosť ale táto zmena je daná prostredím, nezaujmom a stratou pozornosti pri výsluchu na polícii. Maloletý znalkyni napríklad uviedol, že „môj tatino Š. a moja mama I., ma búchali, bili ma, rozčúlili sa a bili ma varechou. Š. ma bil varechou do kosti aj s rukou všade, maloletý ukázal bedrový kĺb. Týrali ma, provokovali, dávali mi jesť chleba s masťou a ja masť neľúbim. Aj sestra ma bije, keď som jej zobral hračky. Ja som tam nemal hračky a pri odňatí: „N. a W. dostávajú oblečenie, dostávajú viac, teraz aj jemu kúpili tepláky. Doma mu dobre nie je, iba v škôlke lebo doma ho bijú, bijú ho stále, keď niečo spraví, tak ho zbijú, zbijú aj N., keď niečo spraví. Bije ho tato. Nezbijú ho len vtedy, keď nič nespraví. Vie si predstaviť byť niekde tam kde je to podobné ako v škôlke, viac ako doma. Má iba jednu hračku, Macka Pú, N. má najviac hračiek“. Obžalovaní sú zo spáchania skutku usvedčovaní aj výpoveďami rodiny obžalovaného, matky a sestry, ktoré tiež popísali rozdielnosť v správaní sa k maloletému oproti N., vulgárne a ponižujúce správanie, odstrkovanie maloletého, zakazovanie sladkostí, hračiek, tiež výpoveďami susediek obžalovaných. Nevhodné správanie obžalovaných k maloletému bolo teda viditeľné už aj nezainteresovaným osobám, susedom (viď aj anonymné oznámenia na obžalovaných, ktoré boli preverované Úradom v roku 2017 aj 2018). Svedkyňa G. Z. napríklad uviedla, že maloletému nedávali na ihrisku, sladkosti, koláč, chrumky, ktoré si tam nosili oni alebo susedia, pričom obžalovaná sa vyjadrila že keď biologická matka maloletého poslala nízke výživné 23 eur, že tak sa aj maloletý bude mať, koľko jeho mater posielala, tiež, že všetko zlé bolo od obžalovanej, na obžalovaného svedkyňa nemôže povedať zlé, pokyny dávala obžalovaná (ale plnil ich). Ona maloletého doslova neznášala, aj to svedkyňa viac krát povedala, vyjadrovala sa o ňom ako o hajzlovi. Aj táto výpoveď prispieva k presvedčeniu súdu, že skutok sa nielenže skutočne stal ale ho aj spáchali obžalovaní, čomu svedčia aj výpovede učiteliek v materských školách, ktoré rovnako potvrdzujú robenie neprimeraných rozdielov medzi maloletými deťmi, zákazy, fyzické i iné tresty (svedkyňa I., L., Q.), dokonca jedenkrát aj modriny na tele maloletého, na ktoré obžalovaného aj upozorňovali. Tiež potvrdili, že maloletý bol stále hladný, vždy chodil na prídavky, pričom sporné nebolo to, že keď obžalovaný skoro ráno vodil maloletého do škôlky nedával mu raňajky s tým, že sa má najesť v škôlke. Skutočnosti ohľadom stravy súd nevyhodnotil ako „bezdôvodné odopieranie stravy“ v zmysle právnej kvalifikácie podľa § 208 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (rovnako ako prokurátor v obžalobe na obžalovaných - v právnej vete obžaloby taká kvalifikácia nie je i keď je ako časť skutkovej vety), toto sa podľa názoru súdu prejavilo v správaní obžalovaných v neposkytovaní plnohodnotnej stravy v požadovanom množstve a kvalite, pričom tak obžalovaný konal nie s úmyslom vyslovene vyhladovať maloletého lebo vedel, že v škôlke jesť dostane, avšak obžalovaná surovo a bezcitne tým, že mu dávala,

keď s ním bola sama doma chleba s masťou, ktorý nemal rád a potom maloletý čakal, kým sa vráti obžalovaný z práce a dá mu najesť ako to potvrdil aj sám obžalovaný. Je vysoko nepravdepodobné a súd neuveril obžalovanej, že by skutočne nevedela, že maloletý chleba s masťou nemá rád, ktorý mu dala zrejme z dôvodu vlastnej pohodlnosti alebo ako formu trestu maloletému, ktorého postupne až nenávidela. Tiež vo forme trestu nedostal maloletý niekedy ovocie ako to potvrdil sám obžalovaný, čo ale vôbec nemožno považovať za primeraný trest, pokiaľ rodič maloletému neposkytne plnohodnotnú stravu obsahujúcu vitamíny, či iné pre telo potrebné látky. Čo sa týka odopierania požívania tekutín, súd nezistil také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by obžalovaní maloletému úmyselne obmedzovali príjem tekutín. Pokiaľ bol obžalovaný po hádke rodičov tesne pred odňatím vonku a pil od susedy vodu a vtedy pravdepodobne aj z kaluže ako sa vyjadrila svedkyňa, prípadne vypil na kúpalisku vodu v bazéne, alebo jedenkrát obžalovaná zabudla pre neho vodu doma, toto podľa názoru súdu nemožno považovať za odopieranie tekutín. Bolo ale zistené, že maloletého často izolovali ako formu trestu (zákaz televízora, kľáčanie v kúte aspoň 1-2 krát do mesiaca, kde ho posielala obžalovaná) a to napriek tomu, že rovnaké zaobchádzanie nebolo u všetkých detí, resp. v tom čase u maloletej N.. Práve aj takéto rozdielne zaobchádzanie a trestanie pôsobilo ešte negatívnejšie na maloletého, cítil nerovnaké zaobchádzanie (uvádzal, že ostatné deti majú viac oblečenia a hračiek) a väčšiu izoláciu a konanie obžalovaných pociťoval ako ťažké príkorie, pričom ako sa jednoznačne vyjadrila znalkyňa J., práve konaním obžalovaných mu bolo spôsobované fyzické a psychické utrpenie. Tieto závery znalkyne podľa názoru súdu korešponujú aj so samotným vyjadrovaním sa maloletého pri jeho odňatí v auguste 2018, kedy uvádzal, že si vie predstaviť byť viac niekde ako v škôlke, kde by mu bolo lepšie ako doma, tiež s neskôr zistenými následkami maloletého, vysokou depresívnou škálou, sebapoškodzovaním, suicidálnymi myšlienkami. Pokiaľ ide konkrétne o následky u maloletého, tieto sú závažného charakteru. Maloletý trpí závažnou poruchou psychického vývinu a to reaktívnou poruchou príchylnosti (stav citovej, sociálnej a výchovnej deprivácie), spôsobenou u maloletého zanedbávaním, nadmerným trestaním, nedostatkom citových podnetov ako i citovej odozvy smerom k dieťaťu v rodine. V tomto smere znalkyňa W. Q. pripustila, že táto porucha nie je len výsledkom konania obžalovaných, keďže má svoj pôvod v zaobchádzaní s maloletým a starostlivosťou o neho od jeho narodenia, avšak obžalovaní prispeli k jej zhoršeniu. Maloletému bola diagnostikovaná emocionálna labilita, symptomatika depresivity, úzkostné a strachové prežívania, poruchy spánku, anticipované trestajúce konania zo strany dospelých (teda očakáva už dopredu, že príde trest). Jedným zo sprievodných prejavov depresívneho prežívania je aj tendencia maloletého k sebapoškodzovaniu, zo psychodiagnostiky (21.12.2018) vyplývajú suicidálne myšlienky maloletého, čo je alarmujúce. Znalkyňa jednoznačne uviedla, že ide o veľmi výnimočnú situáciu na taký vek maloletého. Skutočnosť, že sa zo vzniknutých následkov môže maloletý aj úplne dostať (vyliečiť) je síce povzbudivá, avšak následky konania obžalovaných sa môžu prejaviť aj v budúcnosti v problematických situáciách neprimeraným správaním maloletého ako sa znalkyňa vyjadrila. U maloletého nebola identifikovaná postraumatická stresová porucha, nakoľko neboli identifikované všetky jej znaky (iba 2, čo podľa názoru znalkyne je nedostačujúce pre také závery). Zároveň ale podľa názoru súdu sa konanie obžalovaných vyznačovalo takým zlým zaobchádzaním, ktorý sa prejavil hrubším stupňom necitlivosti a bezohľadnosti voči maloletému tak ako sa to vyžaduje v prípade tohto trestného činu podľa konštantnej súdnej praxe. Čo sa týka časového obdobia skutku, súd toto uzatvoril na obdobie „v bližšie presne nezistenom čase v období po 12.5.2017 do 16.08.2018“, k čomu sa bližšie vyjadruje nižšie pri rozoberaní aj právnej kvalifikácie.

Na základe uvedeného súd potom obžalovaných uznal za vinných zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, nakoľko obžalovaní svojím spoločným konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty daného zločinu. Obžalovaní teda spôsobili maloletému fyzické a psychické utrpenie bitím, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu, odopieraním nevyhnutnej osobnej starostlivosti, násilnou izoláciou a iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické a psychické zdravie. V časti právnej kvalifikácie kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 208 ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona obžalobu prokurátora vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Podľa názoru súdu nebol naplnený znak týrania po dlhší čas. Vo všeobecnosti je možné uviesť, že trestný zákon nemá žiadne presné špecifické časové kritérium, kedy by sa už konanie nejakého páchatel'a malo posudzovať ako konanie po dlhší čas. Trestný zákon teda nehovorí, že by malo ísť o konanie trvajúce pol roka, rok, dva roky, či viac. Už so samotnej konštantnej súdnej praxe popisovanej vyššie ako aj z charakteru trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby vyplýva, že tento trestný čin sa už sám o sebe prejavuje určitým stupňom „trvalosti“, prípadne aj sústavnosti. Nejedná sa o ojedinelé samostatné prípadne len krátku dobu trvajúce konanie. Konanie, ktoré naplní všetky

znaky skutkovej podstaty týrania blízkej a zverenej osoby môže trvať aj dlhšiu dobu viac mesiacov, či rokov, pričom môže naplniť znaky aj len základnej skutkovej podstaty. Vždy je potrebné vnímať tak závažnosť jednotlivého konania ako aj intenzitu konania páchatela, pričom potom iba také intenzívne a špecifické konanie, ktoré bude spôsobovať fyzické a psychické utrpenie poškodenému, ktoré bude pociťovať ako ťažké príkorie, bude rozhodné pre posúdenie časového hľadiska spáchania skutku. V súvislosti s upresnením časového obdobia, súd toto uzatvoril na obdobie od bližšie presne nezisteného času po 12.5.2017 do 16.8.2018. Súd tak urobil z dôvodov, že jednak nebolo možné zistiť presný čas (deň, mesiac, rok) začatia konania obžalovaných voči maloletému takej intenzity, ktorým by mu bolo spôsobované psychické a fyzické utrpenie, ktoré by pociťoval ako ťažké príkorie, kedy aj sama znalkyňa sa vyjadrila, že toto nie je možné zistiť ani znaleckým skúmaním ale aj z toho dôvodu, že dňa 12.5.2017 bolo v rodine u obžalovaných vykonávané posledné šetrenie ich pomerov v domácnosti na základe prvého anonymného podnetu, ktorý na nich prišiel. Prokurátor v obžalobe špecifikoval obdobie od 21.10.2016, ktoré síce bližšie nevysvetlil, avšak sa možno domnievať, že ide o obdobie časovo spadajúce približne od vyhlásenia Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 5P/27/2016 - 16 zo dňa 24.10.2016, právoplatným dňa 23.3.2017, kedy súd zrušil dohľad nad maloletým M. Č. uložený rozhodnutím Okresného súdu Trenčín č.k. 30P/378/2010 zo dňa 27.10.2014. Súd toto obdobie posunul z toho dôvodu, pretože ešte v mesiacoch apríl a máj 2017 boli vykonávané viaceré šetrenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny týkajúce sa maloletého v domácnosti obžalovaných, tiež boli vykonané pohovory s maloletým, vyžiadané správy z mesta, škôlky, od lekárky maloletého, pričom neboli zistené žiadne známky zlého zaobchádzania s maloletým, miera ohrozenia bola vyhodnotená ako „bez ohrozenia“ a z posúdenia životnej situácie dieťaťa - maloletého M. spísaného pracovníčkami Úradu dňa 15.5.2017 vyplýva, že starostlivosť rodičov o dieťa je vo všetkých oblastiach zabezpečená. Tiež kladne vychádzajú jednotlivé zložky týkajúce sa vývinu (fyzického, rozumového, citového, sociálneho, morálneho) maloletého. Tiež šetreniami na mieste bolo zistené, že maloletý bol živý, komunikatívny, ukazoval hračky, chcel sa hrať, mal dostatok oblečenia, stravy, neboli zistené žiadne známky, ktorý by poukazovali na zanedbávanú starostlivosť alebo týranie maloletého. Z uvedených dôvodov súd bol toho názoru, že ku konaniu zakladajúcemu znaky týrania (teda konaniu, ktoré spôsobovalo maloletému fyzické a psychické utrpenie a ktoré pociťoval ako ťažké príkorie) došlo až neskôr, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že situácia sa mala zhoršovať s narastajúcim tehotenstvom obžalovanej a najmä po narodení maloletého W. (po 22.8.2017), ktorú skutočnosť popísali nielen obžalovaní ale aj napríklad svedkyňa W.. Z.. Ďalším momentom mohlo byť aj pohryzenie maloletej N., dcéry obžalovanej maloletým M., po ktorom sa vzťah obžalovanej k maloletému výrazne zhoršil. Podľa vyjadrenia obžalovaného to mohlo byť asi na začiatku roku 2018. Znalkyňa J. sa v tomto smere vyjadrila, že takéto návštevy Úradu mohli ale nemuseli „odhaliť“ skutočný stav maloletého, podľa názoru súdu však správanie, resp. negatívny stav maloletého v auguste 2018 bol markantne pozorovateľný na rozdiel od roku 2017, kedy nejavil žiadne známky depresívneho prežívania, týrania, ohrozenia alebo toho, že by mu niečo chýbalo, tiež v domácnosti bolo zistené, že mal všetko potrebné zabezpečené (vrátane dostatku oblečenia, hračiek). Situácia sa teda začala zhoršovať v presne nezistený čas až po týchto šetreniach, čo bolo podľa názoru súdu tiež dôvodom prečo nekvalifikovať tento trestný čin aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty - po dlhší čas. Uvedené nevyklučuje, že maloletý nemohol byť obžalovanými napomínaný, prípadne aj miernejšie trestaný aj pred týmto obdobím, avšak podľa názoru súdu nie v takej intenzite a „kvalite“, teda surovosti, hrubosti a neprimeranosti, ktorú by maloletý pociťoval ako ťažké príkorie. Súd pri posudzovaní veci tiež prihliadol k tej skutočnosti, že zistené následky na maloletom neboli odrazom len výlučne konania obžalovaných ako sa vyjadrili obe znalkyne, pričom W.. Q. uviedla, že na vzniku reaktívnej poruchou príchynosti sa podieľali aj iné faktory vzniknuté pred skutkom (maloletý bol v zlej starostlivosti už od malička, ešte keď nebol ani s otcom, tam mala byť hrozná starostlivosť, ani ho neprebaľovali atď...) teda podieľali sa aj časté zmeny opatrovníkov, nie len konanie obžalovaných. Reaktívna porucha príchynosti vzniká určitým vývojom a nedá sa povedať v ktorom presne veku u dieťaťa už existovala. Ten vývoj začal už od narodenia maloletého, kedy biologická matka odvrhla maloletého, bol v zlej starostlivosti. I znalkyňa J. uvádzala, že u maloletého bol narušený vývin už v skoršom čase, keď sa má tvoriť vzťahová väzba do 3 rokov veku dieťaťa. Uvedené skutočnosti (čo sa dialo pred skutkom) však podľa názoru súdu nezabávajú obžalovaných zodpovednosti zo spáchania trestného činu, pretože znalkyňa J. sa jednoznačne vyjadrila, že vo vzťahu ku spôsobovaniu fyzického a psychického utrpenia, ktoré maloletý pociťoval ako ťažké príkorie, išlo o konanie obžalovaných. Ani negatívny zážitok s biologickou matkou („B. a L. ma nechceli“ - po krátkom pobyte u matky v Trnave po odňatí od obžalovaných, kde mal maloletý tiež zlú starostlivosť) nedokázal prebiť emocionálne zážitky, ktoré produkoval maloletý, keď bol u obžalovaných. Z uvedených dôvodov, súd bol potom toho názoru pri prihliadnutí k vyššie popísaným skutočnostiam, že konanie obžalovaných je potrebné kvalifikovať iba

podľa základnej skutkovej podstaty, § 208 ods. 1 Trestného zákona a nie aj podľa ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 36 písm. j) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd môže za podmienok ustanovených v § 49 ods. 1 podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatelovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Ustanovenie § 49 ods. 2 platí rovnako.

V súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukládanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu pritom treba vždy vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

V intenciách vyššie uvádzaných základných zásad pre ukládanie trestu súd pri prihladnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovaným Š. Č. F. I. M. ako druh trestu trest odňatia slobody a to na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu s probačným dohľadom a skúšobnou dobou 3 roky spolu s uložením aj obmedzení a povinností.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov a správnych deliktov vyplýva, že obžalovaný spáchal dva priestupky na úseku dopravy. Obžalovaná nespáchala žiadny priestupok.

Z lustrácie v sociálnej poisťovni vyplýva, že obžalovaný pracuje ako samostatne zárobkovo činná osoba. Obžalovaná pracuje od 27.10.2020 na dohodu o pracovnej činnosti v spoločnosti H. M. M.. M. L..T...

Z odpisu z registra trestov na obžalovaného vyplýva, že bol doposiaľ 4 krát súdne trestaný, z toho v prípade troch odsúdení sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Nezahladené odsúdenie má Okresným súdom Považská Bystrica sp. zn. 1T/27/2012 zo dňa 19.4.2012, právoplatné dňa 3.5.2012 za neplatenie výživného, kde vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody.

Z odpisu z registra trestov na obžalovanú vyplýva, že nebola doposiaľ súdne trestaná.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností súd u obžalovaného Č. nezistil žiadnu poľahčujúcu ani príťažujúcu okolnosť. Nezistil ani príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, hoci z odpisu z registra trestov vyplýva, že má nezahladené odsúdenie Okresným súdom Považská Bystrica sp. zn. 1T/27/2012 zo dňa 19.4.2012, právoplatné dňa 3.5.2012 za neplatenie výživného, kde vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody. Charakter trestnej činnosti týrania blízkej a zverenej osoby hoci tiež čiastočne súvisí so starostlivosťou o maloletého ako neplatenie výživné, je ale odlišný, pričom odsúdenie je aj staršieho dáta, pričom odsúdený sa po prepustení z výkonu trestu snažil riadne zaradiť do spoločnosti, maloletý mu bol zverený do starostlivosti na základe jeho žiadosti, chodil do práce, z ktorých dôvodov súd na toto odsúdenie neprihladal. U obžalovanej M. súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život, nedopustil sa spáchania trestného činu ani priestupku. Iné poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti súd nezistil. Súd pritom dodáva, že u obžalovaných neboli splnené podmienky na prijatie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, ich priznanie bolo iba čiastočné, svoje konanie sa snažili zľahčovať a inak interpretovať (vo svoj prospech s cieľom zbaviť sa zodpovednosti, prípadne ju zmierniť), nepriznali sa k celému skutku, v záverečnej reči prostredníctvom

obhajcu žiadali oslobodiť spod obžaloby v celom rozsahu. U obžalovanej bol pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností 1:0.

Obžalovaným súd ukladal trest podľa trestnej sadzby základnej skutkovej podstaty pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona, kde je trestná sadzba od 3 do 8 rokov. U obžalovaného bola sadzba nezmenená, u obžalovanej sa z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností znižovala dolná hranica trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 3, ods. 8 Trestného zákona o jednu tretinu. Z toho dôvodu jej súd ukladal trest v rámci trestnej sadzby od 3 roky do 6 rokov a 4 mesiace.

Súd pri konečnom rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmery pri prihliadnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'ov, ich pomery (osobné, rodinné) a možnosti nápravy, špecifiká posudzovaného prípadu mal za to, že u oboch obžalovaných je potrebné uložiť trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 3 roky a za splnenia podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odložiť s probačným dohľadom a skúšobnou dobou 3 roky za súčasného uloženia povinností a obmedzení spočívajúcich v zákaze priblíženia sa k maloletému s výnimkou úradného styku, povinnosti zúčastniť sa výchovného programu, výcviku alebo kurzu zameranému na výchovu a starostlivosť o maloleté deti ako aj povinnosť zúčastniť sa na psychoterapii. Posledné dve, môžu zabrániť u obžalovaných tomu, aby v budúcnosti nastala podobná situácia ako s maloletým, môže im to priniesť nový pohľad na riešenie problémov pri výchove a starostlivosti o maloletých. K zákazu priblíženia súd uvádza, že tento uložil z dôvodu ochrany maloletého. Súd totiž v tomto štádiu konania nevie posúdiť akou mierou sa maloletému oživovanie spomienok na prežité udalosti môže prejavovať na psychickom stave a prežívaní. V súčasnosti sa javí maloletý dobre adaptovaný na pestúnsku starostlivosť, aj podľa aktuálnej správy z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach je zjavné zlepšenie, pričom prípadný záujem najmä zrejme obžalovaného ako otca, môže riešiť obžalovaný žiadosťou u určenie styku, pričom v tomto smere kompetentné orgány (ÚPSVaR, súdy) potom môžu posúdiť, či takéto stretnutie je v najlepšom záujme maloletého alebo nie. Súd k uloženým trestom u obžalovaných uvádza, že tieto sú rovnaké a to napriek tomu, že obžalovaná mala prevahu poľahčujúcich okolností, naproti tomu, obžalovaný už bol v minulosti aj odsúdený za trestnú činnosť. Podľa názoru súdu je toto plne spravodlivé, pretože z vykonaného dokazovania sa javí, že vyššiu mieru prispenia k spáchaniu trestného činu (§ 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákon) a negatívne správaniu vo vzťahu k maloletému má práve obžalovaná. Hoci ju maloletý po určitom čase volal aj mama, neskôr jej správanie bolo také bezcitné a surové, že vyvrcholilo v tom, že maloletý jej nepridelil ani jediný kladný cit (iba záporné) v rámci psychodiagnostického vyšetrenia u znalkyne, oproti tomu otcovi pridil 27 (str.25 znaleckého posudku znalkyne J.). Naopak, obžalovaná sa môže „pochváliť“ takým hodnotením zo strany maloletého, že pri trestaní maloletý spontánne asocioval - I. ma bije až ma zabije. Tiež bez znaleckého dokazovania podľa názoru súdu možno za surové a bezcitné vyvodit' správanie obžalovanej vo forme nadávania do dementov, debilov, hajzlov, smradľavých, vulgarizmov, odstrkovania maloletého, vyjadrení, že bude mať iba takú starostlivosť, koľko poslala jeho mater peňazí (teda iba za 23 €). Na druhej strane súd pri rozhodovaní o treste prihliadol, že obžalovaná bola v rozhodnom období tehotná, následne porodila maloletého W., i jej fyzický a psychický stav mohol byť týmto zmenený, čo v kombinácii so stiesnenými priestorovými podmienkami pre život (1-izbový byt na dvoch dospelých a tri maloleté deti) a starostlivosťou o novonarodené dieťa bolo pre ňu náročnejšie, rozhodne ju to však nezabavuje trestnej zodpovednosti, ale súd na uvedené prihliadal. O svoju dcéru sa v konečnom dôsledku obžalovaná starala riadne aj v tomto období, maloletého M. vnútorne neprijala ako svojho a znenávidela. Súd pri rozhodovaní o treste u oboch obžalovaných (najmä podmienene odklade výkonu trestu) prihliadol aj k tomu, že podľa aktuálnej správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny je starostlivosť u obžalovaných o maloleté deti zabezpečená riadne, túto vykonávajú osobne v novom väčšom bývaní, obžalovaný pracuje, obžalovaná má vytvorenú silnú väzbu k svojej dcére N. aj k spoločnému dieťaťu s obžalovaným, W., ktorých starostlivosť je dobre zabezpečená. Hoci správanie obžalovaných bolo v niektorých prípadoch výnimočne kruté a surové s výrazným prispením závažných následkov u maloletého a zvýraznením toho, že sa jedná o poškodenú osobu maloletého, neschopného obrany, pri rozhodovaní o treste súd teda prihliadol aj na zásadu personalitu trestu uvedenú v § 34 ods. 3 Trestného zákona, ktorá nakoniec prevážila nad uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody u oboch obžalovaných. Súd sa tak v tomto smere musel rozhodnúť, či spravodlivé potrestanie nepodmienečným trestom za zmarený život maloletého lepšie napĺňa zásady pre ukládanie trestov, nakoniec dospel k záveru, že takýmto trestom by sa zničili (alebo vážne ohrozili) životy ďalších dvoch maloletých detí, u ktorých by museli byť prerušené tie najsilnejšie putá - rodinné medzi rodičmi a deťmi, z ktorých dôvodov súd výkon trestu odňatia slobody obžalovaným podmienene odložil.

Takto uložený trest je podľa názoru súdu nielen zákonný ale aj spravodlivý, v súlade so zásadou individualizácie trestu u obžalovaných, zároveň plní funkciu tak individuálnej ako aj generálnej prevencie. Pokiaľ ide o náhradu škody, rozsudok neobsahuje výrok o náhrade škody, nakoľko v konaní opatrovník maloletého takýto nárok neidentifikoval a preto ani náhradu škody za maloletého neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.